

บทนำ

ห่านาทีแล้วที่นับดาวยังคงยืนอยู่หน้าประตูบานเดิม หลังจากที่ลองเคาะเรียกเจ้าของห้องไปแล้วหลายรอบ แต่ไร้การตอบรับใดๆ จากคนข้างใน ใจหนึ่งนึกถึงเลอยู่ว่าจะเคาะประตูเรียกคนในห้องอีกครั้งหรือจะยืนรออย่างไร้สัมเสียดต่อไปดี ระหว่างนั้นก็คิดด้วยความมั่นใจว่าชายหนุ่มเจ้าของห้องต้องอยู่ด้านในแน่ๆ ก็เมื่อตอนเย็นเธอยังเห็นเขาเดินเข้าห้องไปอยู่เลย

ถ้าไม่ใช่เพราะของใช้ส่วนตัวอย่างชุดชั้นในสีหวานที่สั่งซื้อมาเพื่อโอกาสพิเศษของตนหล่นจากกระเป๋ียงแล้วละก็ เธอคงไม่ต้องมายืนทำตัวลับๆ ล่อๆ นำสงสัยแบบนี้

นับดาวสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ อีกครั้ง ก่อนจะลองแนบหูให้ชิดบานประตู หลับตาดังสติฟังเสียงภายในห้อง นอกจากความเงียบสงบ เธอได้ยินเสียงบางอย่างเล็ดลอดผ่านประตูออกมา เป็นเสียงทุ้มต่ำที่เธอต้องเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจอีกครั้ง

“อือ...เดี๋ยว...”

เสียงครางต่ำผสมกับเสียงหอบทำเอาคนแอบฟังผงะ หญิงสาวชะงักเล็กน้อยแล้วรีบดันใบหน้าออกห่างจากประตูเกือบจะในทันที เสียงครางแบบนี้มีหรือที่เธอจะไม่เข้าใจ เพราะชีวิตของเธอเรียกได้ว่า

คุ้นเคยกับเสียงเหล่านี้ยิ่งกว่าอะไรเสียอีก แต่ที่ทำให้เธอตกใจที่สุดคงเป็นคำสุดท้ายที่ได้ยินแผ่วๆ แ่ววมา

เดียร์

มันคือชื่อเล่นของเธอ...นับดาวฟังไม่ผิดแน่ แต่ทำไมเขาถึงเรียกชื่อเธอขึ้นมา...หรือว่า!

ชั่วแวบหนึ่ง นับดาวนึกไปถึงจุดชั้นในตัวจิ๋วที่ตกลงมาจากระเบียบ ยิ่งได้ยินเสียงครางและเสียงร้องเรียกชื่อตัวเองแบบนี้แล้ว คำตอบเดียวที่ผุดขึ้นมาก็ไม่คล้ายจะหลุดจากความเป็นไปได้มากนัก แม้จะพยายามยกเหตุผลอื่นๆ ขึ้นมาหักล้าง แต่ในเวลานี้นับดาวคิดไม่ได้เลยสักข้อ

หัวใจของเธอเต้นระรัวชนิดที่ว่าไม่ต้องวางมือไว้เหนืออกก็ยังรู้สึกได้ สมอของเธอย่อชิงไปชั่วขณะ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีสั่งให้เธอรีบถอยออกไปจากหน้าประตูห้องนี้ แต่ความอยากรู้อยากเห็นรวมถึงแรงปรารถนาที่ซุกซ่อนอยู่ในใจกลับผลักดันให้นับดาวทำเรื่องบ้าบิ่นที่สุดในชีวิต

มือเรียวยกขึ้นช้าๆ ก่อนจะวางลงที่ลูกบิดประตูห้อง และไม่รอช้าหรือลังเลแม้แต่น้อยที่จะลองบิดเพื่อเปิดมันออก

ทันทีที่ได้ยินเสียง ‘แกร๊ก!’ ยามลูกบิดประตูคลายออก มุมปากของนับดาวก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม จากนั้นเพียงพริบตาหญิงสาวก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นนิ่งเฉย พยายามทำตัวให้เป็นปกติที่สุด

จริงๆ แล้วเธอไม่ได้อยากรู้ว่าต้นตอของเสียงหอบครางนั้นมาจากอะไร หรืออยากไปดูหนึ่งสดที่แสดงห้วงอารมณ์และการปลดปล่อยของหนุ่มเจ้าของห้อง ของแบบนั้นเธอเปิดอินเทอร์เน็ตศึกษาเขาก็ได้ แต่ที่เธอต้องการคือโอกาสต่างหาก

รู้ทั้งรู้ว่าสิ่งที่ทำเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง แต่ชีวิตของเธอก็แค่ครั้งเดียว เธออยากลองเสี่ยงดูสักครั้งว่าผลของการทำเรื่องบ้าบิ่นเช่นนี้

จะเป็นอย่างไร โอกาสแบบนี้เชื่อว่าเจอได้ทุกวัน ถ้าใครจะตำหนิว่า เธอไร้ยางอายและทำตัวแย่งยิ่งกว่าใครๆ เรื่องนี้นับดาวก็จะน้อมรับไว้ โดยไม่มีข้อแก้ตัว

เธอกลั้นลมหายใจแล้วดันประตูให้เปิดออก พอที่จะแทรกร่าง เล็กๆ ผ่านช่องประตูเข้าไปด้านใน

ทันทีที่เข้ามาในห้อง บรรยากาศรอบตัวคล้ายจะเปลี่ยนไปทันที ภายในห้องที่มีดสลัว อย่างน้อยเธอก็พอจะเห็นเงาร่างๆ ภายในห้อง ได้ เสียงครางห่มที่คิดว่าแผ่วเบากลับดังขึ้นชัดเจน รวมถึงเสียงเรียก ชื่อเธอที่ดังเข้าไปเข้ามาจนพวงแก้มร้อนฉ่ำ รวากับว่าชายหนุ่มเจ้าของ ห้องกำลังกระซิบพริ้วเรียกชื่อเธออยู่ข้างใบบู

ภาพตรงหน้าคือแผ่นหลังกว้าง ท่อนแขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ เส้นผมดำขลับประป่าของชายหนุ่มเปียกชื้นด้วยเหงื่อ ใบบูของเขามี หูฟังสวมอยู่ทั้งสองข้าง นี่อาจจะเป็นสาเหตุที่เขาไม่ได้ยินเสียงใดๆ หรือแม้แต่จะทันรู้สึกตัวเลยว่ามิใครบางคนบุกรุกเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัว ของเขา

สายตาของเธอไล่สำรวจจากแผ่นหลังลงไปยังเอวสอบเข้ารูป ใน ขณะที่เขาเริ่มขยับตัวเปลี่ยนเป็นนั่งลงที่โซฟากลางห้องนั่งเล่น เธอถึง ได้เห็นภาพแสนรุ่มร้อนกว่าเดิม แสงสลัวจากนอกห้องทำให้นับดาว เหมือนล่องลอยอยู่ในแดนโลกีย์ ฝ่ามือที่กำลังรูดแก่นกายของตัวเอง ขึ้นลงเป็นจังหวะสอดประสานเข้ากับเสียงลมหายใจหนักๆ และเสียง ครางห่มต่ำ ความเป็นชายที่ชูเชิดบ่งบอกความต้องการของตน ไม่มี อะไรชัดเจนมากกว่านี้อีก

นับดาวลอบกลืนน้ำลาย ขณะที่ร่างกายของเธอเกร็งไปสุด สดส่วน สายตาไม่อาจเบนออกจากจุดนั้นได้ จุดไฟกัสนายตาพุ่งตรง ไปที่อวัยวะเดียวที่ทำให้ชายหนุ่มทรمانที่สุด

“อะ...อะ...เดียร์...อ้อ!”

จังหวะนั้นที่เธอเห็นว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อกระดูกเกร็ง ขณะเดียวกันของเหลวขาวขุ่นก็ทะลักออกมาเประเป็นฝ่ามือของเธอ บางส่วนของมันทะลักตกลงบนโต๊ะและพื้น

เธอรู้สึกล้าคอแห้งผาก หัวใจเต้นระรัว ยังไม่ทันที่เธอจะได้ขยับตัวหรือเอ่ยปากพูด ชายหนุ่มก็หันมาทางเธอ ใบหน้าชุ่มเหงื่อระงักค้างริมฝีปากเผยอด้วยความตกใจ

“คุณ!”

ร่างสูงเปล่าเปลือยของชายหนุ่มรีบผุดลุกอย่างเร่งรีบ คำว่าผ้าเช็ดตัวที่วางอยู่ไม่ไกลมาพันรอบเอว จากนั้นก็ถอดหูฟังออก เขายับอึกเล็กน้อยเสียงเปิดสวิตช์ไฟก็ดังขึ้นพร้อมกับที่ไฟในห้องสว่างขึ้นมา

ทันทีที่ทั่วทั้งห้องสว่างเพราะหลอดไฟเหนือศีรษะแล้ว นัปดาห์ก็สังเกตเห็นเรือนร่างที่เปลือยของเขาได้ชัดเจนกว่าก่อนหน้านี้ หากไม่เห็นด้วยตาเปล่า เธอคงไม่รู้ว่าร่างกายที่ซ่อนอยู่ใต้ชุดที่ชายหนุ่มใส่ประจำจะเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อสวยงามเช่นนั้น หน้าท้องของเขาเป็นลอนท่อนแขนเปี่ยมด้วยกล้ามเนื้อ เม็ดเหงื่อที่เกาะอยู่บนซิกซ์แพ็กและหน้าอกแน่นๆ ค่อยๆ ไหลลงสู่จุดต่ำของร่างกาย และซึมหายไปหลังจากสัมผัสกับผ้าขนหนูสีดำที่ผูกอย่างเร่งรีบ

นัปดาห์เผลอตัวเหลือบมองวีเซปที่นำสายตาไปสู่ห้วงความลับของชายหนุ่ม และทันทีที่ดวงตาของเธอเลื่อนต่ำตามลงไป จุดอ่อนไหวของเขาก็ยังอยู่ในสภาพพร้อมรบทั้งๆ ที่มันเพิ่งปลดปล่อยความอัดอั้นออกไปเมื่อไม่กี่นาที่ที่แล้วแท้ๆ

“คุณเข้ามาได้ไง!” หลังจากตั้งสติได้ สีหน้าของเขาก็เคร่งเครียดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เห็นท่าทางน่ากลัวของชายหนุ่มแล้วเธอก็ตกใจเผลอก้าวถอยหลังไปเล็กน้อยพลาพยายามอธิบายสถานการณ์ตรงหน้า

แน่ละ คุณก็รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เธอเป็นผู้ถูกรู้อย่างชัดเจน
“คือฉัน...”

คนตรงหน้ากอดอกยืนจังก้าอยู่ไม่ไกล นัยน์ตามกบิบบ้างเหม็ง
ตรงมาเบื้องหน้า ไม่มีแววลังเลแม้แต่น้อย

“เสื้อของฉันทก แล้วฉันก็เคาะเรียกคุณนานแล้ว แต่ไม่มีใคร
ตอบ ฉันได้ยินเสียงแปลกๆ ก็นึกว่าคุณเป็นอะไร...” ครั้งแรกเป็นความ
จริง ส่วนครึ่งหลังคือเรื่องโกหก แต่เพื่อยืนยันคำพูดตัวเอง เธอจึงรีบ
พูดต่ออีกว่า “ถ้าคุณไม่เชื่อ ลองเช็กที่ระเบียงก็ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยพลางเหลือบไปมองระเบียงห้องของ
ตัวเอง เสียงนุ่มทุ้มจริงจังของเขา ribad เธอไว้

“คุณรอก่อน”

เธอพยักหน้ารัวๆ ก่อนมองเขาเดินไปที่ระเบียง ไม่นานชุดชั้นใน
ทรงประหลาดตาสี่ชมพูก็อยู่ในมือของเขา

“นั่นแหละค่ะของที่ว่า ฉันไม่ได้ตั้งใจเข้ามาขัดจังหวะคุณนะค่ะ”

ยิ่งพูดภาพก่อนหน้านี้ยิ่งไหลทะลักเข้ามาในหัว เธอเผลอปาก
ก่อนจะกลืนใจถามไป

“ที่คุณพูดชื่อเดียร์เมื่อ...”

“คุณคงไม่บอกคุณเดียร์ใช่ไหม”

ก่อนที่นับดาวจะได้พูดจบประโยค เขากลับถามขึ้นพร้อมกัน
ทำให้ต่างฝ่ายต่างชะงัก

นับดาวมองคนตรงหน้าด้วยความสับสนเล็กน้อย แต่แล้วเธอก็
เข้าใจบางอย่างขึ้นมาได้ ถึงอย่างนั้นก็อดถามไม่ได้เพื่อความมั่นใจ

“คุณจำฉันได้ใช่ไหมค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า นัยน์ตาสีดำกวาดมองเธอทั่วร่างหนึ่งครั้ง
ก่อนจะพูดต่อ “คุณอยู่ห้องข้างบน แล้วก็ไปลูกค้าที่ร้านบ่อยๆ”

คำอธิบายทำให้นับดาวยิ้มจางๆ เธอกลืนน้ำลายเล็กน้อย หวัง

ให้ลำคอที่แข็งเกร็งรู้สึกชุ่มชื้นขึ้นบ้าง

“ส่วนเดียร์ที่คุณหมายถึงคือคุณเดียร์ที่มาพบฉันบ่อยๆ ใช่ไหมคะ” วินาทีนั้นเธอพยายามอย่างยิ่งที่จะค้นหาบางอย่างในสายตาของเขา นอกจากแววตาที่ไหววูบของชายหนุ่ม เธอก็เห็นท่าทางกระสับกระส่ายจากเขาเช่นเดียวกัน

เดียร์ที่เขาหมายถึงไม่ใช่เธอ...แต่เป็นอีกคน

เขารู้ว่าเธออาศัยอยู่ห้องพักรับรองบนเขา รู้ว่าเธอคือลูกค้าที่มักไปซื้อเครื่องดื่มร้านเขาบ่อยๆ รู้ว่าเธอมักจะไปอยู่ที่นั่นกับใครอีกคนที่ชื่อเดียร์ แต่ทั้งหมดนี้มีอย่างเดียวที่เขาไม่รู้...

นับดาวพยายามยิ้มอย่างไม่ถือสา ไม่ใช่เพราะไม่ถือสาคนตรงหน้า แต่เป็นการบอกตัวเองเท่านั้น

“ครับ”

เมื่อเขายอมรับ เธอจึงพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ ก่อนที่จะขอโทษเขา แล้วจบเรื่องทั้งหมดนี้ วินาทีเดียวกันนั่นเอง นับดาวเกิดเปลี่ยนใจขึ้นมากะทันหัน

“ฉันจะไม่บอกคุณเดียร์แน่นอนค่ะว่าคุณทำอะไรหรือจินตนาการถึงเธอตอนที่กำลังทำอะไร แต่ฉันมีข้อแลกเปลี่ยนอยากจะเสนอคุณค่ะ รับรองว่าคุณเดียร์จะไม่รู้เรื่องนี้จากปากฉันเลย”

พอได้ยินเธอพูดขึ้นมาแบบนี้ใบหน้าของชายหนุ่มก็เคร่งเครียดขึ้น สีหน้าทระนงของเขาทำให้เธออารมณ์ดีขึ้นมา รวากับเธอกำลังได้เปรียบ กำความลับสำคัญของเขาไว้ในมือ

“คุณต้องการอะไร”

น้ำเสียงของเขาไม่ได้ยินดีอย่างที่เธอรู้สึก แต่ก็ยังแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่าเขา กำลังหงุดหงิดใจแค่ไหน

“เรามาเป็นเช็ทซ์เฟรนด์กันไหมคะ”

กลิ่นหอมหวานเจือด้วยกลิ่นขมเข้มของกาแฟลอยเตะจมูก
 นับดาวอดไม่ได้ที่จะสูดกลิ่นหอมๆ ของมันเข้าปอดลึกๆ เปลือกตาที่
 ปิดสนิทค่อยๆ กะพริบถี่ขึ้นเรื่อยๆ เพื่อปรับม่านตาให้ชินกับแสงแดด
 ยามเช้าที่ลอดผ่านม่านเข้ามา พอสติเริ่มชัดเจนขึ้น เธอก็ตื่นเต็มตา
 แล้วลุกขึ้นนั่งบนเตียงพรางมองไปรอบตัว

ดูเหมือนเธอจะสลบไปเอง คอมพิวเตอร์ที่ยังคงเปิดค้างไว้เป็น
 หลักฐานชั้นดีว่าเมื่อคืนเธอเผลอหลับยาวอีกแล้ว

“ห่านาที่มันไม่มีอยู่จริงสินะ”

นับดาวบนฟืมพำกอนหยิบโทรศัพท์มือถือที่อยู่ไม่ไกลมากขึ้นมา
 นิ้วเรียวยาวไล่เปิดเช็คข้อความในแอปพลิเคชันสุดฮิต เลื่อนอ่าน
 ข้อความในช่องแชตซ้ำๆ พอเห็นข้อความจากบรรณาธิการประจำตัว
 เธอก็ยิ้มขึ้นมา ทว่ารอยยิ้มกลับไม่ไปถึงดวงตา

นับดาวบิดขี้เกียจก่อนจะก้าวลงจากเตียง เดินเข้าห้องน้ำ ขณะ
 เดียวกันก็ไม่ลืมส่องกระจกเช็คใบหน้าของตัวเอง

ดูเหมือนได้ตาจะคล้ำขึ้นนิดหน่อย

พอสังเกตใบหน้าตัวเองวนไปมาครบสามรอบแล้ว เธอก็ไหวไหล่
 อย่างไม่มีอะไร พรางถอดเสื้อผ้าม้วนปล่อยให้ร่างกายเปลือยเปล่าสัมผัสกับ

ความสดชื่นของน้ำเย็นๆ เพื่อต้อนรับวันใหม่

หลังจากแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว สิ่งแรกที่ต้องทำทุกเช้าคือดื่มกาแฟ เมื่อนึกถึงกลิ่นหอมหวานเข้มข้นของมันแล้ว รอยยิ้มก็ผุดขึ้นมาบนใบหน้าหญิงสาว เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์เล็กในครัว ยกถาดกระดาดะที่บรรจุเมล็ดกาแฟคั่วที่เพิ่งได้มาสดกลิ่นหอมของมัน สมองพลันนึกถึงแผ่นหลังของชายหนุ่มคนหนึ่ง

น่าเสียดายที่ห้องพักของเธอไม่มีอุปกรณ์พร้อมสำหรับการชงกาแฟแบบเมล็ด นับดาวจึงตั้งใจวางถาดกาแฟลง หันไปหยิบกุญแจห้องกับโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแทน

ในเมื่อทำกาแฟดื่มเองไม่ได้ เธอก็ต้องไปที่ที่ตอบสนองความต้องการของเธอได้ และครั้งนี้ไม่ใช่ที่ร้านกาแฟได้ติดด้วย

พอคิดได้ว่าหลายวันมานี้ชายหนุ่มคนนั้นมีปฏิกิริยาต่อเธออย่างไร รอยยิ้มมุมปากของเธอก็หดห้อยลึกขึ้น ความลับที่เป็นข้อตกลงระหว่างเธอกับเขา ถึงแม้คนที่ยื่นข้อเสนออย่างหน้าไม่อายจะเป็นเธอก็ตาม ทว่าตราบดีที่มันพอจะมีอำนาจเหนืออีกฝ่ายได้ ทำไมเธอจะไม่ใช้ล่ะ

ชัยชนะเล็กๆ ทำให้เธออารมณ์ดี ลืมเรื่องซุนมัวไปได้ชั่วขณะ ยามจินตนาการถึงคำตอบและข้อเรียกร้องจากชายหนุ่มแล้วเธอก็ยินดีทำตามอย่างว่าง่าย

นับดาวหันไปคว้าซองเอกสารสำคัญถืออย่างแล้วเดินออกจากห้อง ล็อกประตูให้เรียบร้อย เดินลงบันไดหลักซึ่งเป็นทางขึ้นลงทางเดียวของอาคารแห่งนี้ แต่แทนที่จะลงต่อไปยังชั้นล่าง เธอกลับเดินตรงไปยังทางเดินชั้นสองและหยุดลงหน้าห้องหนึ่ง เคาะประตูอยู่สองสามที ไม่นานนักประตูตรงหน้าก็เปิดออก เห็นสีหน้าตั้งรับไม่ทันของชายหนุ่มแล้วนับดาวก็อารมณ์ดีกว่าเดิม

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

ไม่ต้องรอให้เจ้าของห้องเชื้อเชิญ นับดาวก็เข้ามาในห้องของเขา
รुक้าพื้นที่ส่วนตัวของเขาราวกับตนเป็นเจ้าของ

“ฉันคงไม่มารบกวนเวลานอนของคุณใช่ไหมคะ” เธอหันไปถาม
เสียงใส แม้จะรู้ดีแก่ใจว่าเวลานี้เขาต้องตื่นนอนเตรียมพร้อมต้อนรับ
วันใหม่แล้ว มีแต่เธอนั่นแหละที่เข้านอนหรือตื่นเช้าไม่เป็นเวลา

“มาทำไมครับ”

น้ำเสียงของเขาคล้ายจะไม่ชอบใจ แต่ชายหนุ่มตรงหน้าก็เป็น
คนสุภาพมากพอ ถึงแม้เขาจะไม่ยินยอม แต่ก็ไม่เคยปฏิเสธหรือพูดจา
โหดร้ายออกมา คิดได้ดังนี้แล้วนับดาวก็ยังรู้สึกว่าการเข้าเฝ้าจริง ๆ

“มาขอกาแฟอร่อยๆ ดื่มสักแก้วก่อนทำงานค่ะ”

ว่าแล้วก็ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาในห้องรับแขกของเขา ตัวเดียวกัน
กับที่เขาเคยเสร็จกิจส่วนตัว ก่อนหันไปยิ้มหวานทำตาปริบๆ ชายหนุ่ม
เจ้าของห้องมีท่าทีอึดอัดใจเล็กน้อย แต่สุดท้ายเขาก็เดินเข้าไปในครัว
เตรียมทำกาแฟให้ตามคำขอ

เสียงบดเมล็ดกาแฟและเสียงเครื่องชงแบบหยดที่กำลังเซตตัว
ทำให้เธอหันไปมองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มอย่างไม่ละสายตา ร่าง
สูงโปร่งอยู่ในชุดลำลองสบายๆ สีขาวพอดีตัวและกางเกงขาสั้นสีครีม
ที่เข้ากับเรียวกาแฟของเขา เรือนผมสีดำประำถูกมัดเอาไว้ไม่ให้เกะกะ
ใบหน้า

มือไม้ของเขาคล่องแคล่วสมกับที่เป็นบาร์ิสตามืออาชีพ ไม่นาน
เขาก็หมุนตัวกลับมาพร้อมกับกาแฟในมือสองถ้วย แต่พอเห็นสายตา
ที่เธोज้องมองอย่างเปิดเผยเช่นนี้เขาก็ชะงักไปเล็กน้อย พลังปรับ
สีหน้าตนให้เป็นปกติแล้วเดินตรงมาที่เธอ

ชายหนุ่มเจ้าของห้องนั่งลงที่โซฟาเล็กใกล้ๆ เขาวางถ้วยกาแฟ
ลงตรงหน้าอย่างเบามือ ไอร้อนสีขาวลอยอยู่เหนือถ้วย กลิ่นหอมอ่อนๆ
ของมันทำให้เธอผ่อนคลาย นับดาวไม่ได้โน้มตัวไปหยิบถ้วยกาแฟใน

ทันที เธอทิ้งช่วงสักพัก รอให้กาแฟเย็นตัวอีกสักนิดจึงค่อยๆ เอื้อมมือไปยกถ้วยกาแฟขึ้นมา ระหว่างนั้นก็วางซองเอกสารที่ถือติดมือมาด้วย เป็นการแลกเปลี่ยน

“รับไปอ่านสิคะ”

เธอเดินซองเอกสารไปตรงหน้าเขาพลางจิบกาแฟ ละเมียดรับรสชาติขมๆ ที่แฝงไปด้วยความหอมหวาน

ผู้ชายตรงหน้าเธอลองถ้วยกาแฟลงก่อนจะหยิบซองเอกสารขึ้นมาเปิดอ่าน พอเห็นรายละเอียดด้านใน นัยน์ตาของเขาก็สั่นไหวเล็กน้อย เธอไม่รู้ว่าความหวั่นไหวที่เกิดขึ้นนั้นมาจากความรู้สึกอย่างไร แต่เธอรู้ว่าภายใต้ใบหน้านิ่งขรึมและไม่แยแสใครเหล่านั่นไม่ได้เป็นอย่างที่แสดงออกหมดเสียทีเดียว

“ผลตรวจสุขภาพของฉันค่ะ รับรองว่าเป็นจริงทุกประการ อ้อ แล้วก็ผลตรวจของคุณด้วยนะคะ อยู่ข้างหลังเลย” นัбดาวพุดไปพลางจิบกาแฟไปอย่างอารมณ์ดี มองเขาที่กวาดตาอ่านเอกสารตรงหน้าด้วยท่าทางสบายๆ

“ส่วนเอกสารชุดสุดท้ายคือสัญญาข้อตกลงของเราตามที่คุณต้องการค่ะ”

พุดถึงตรงนั้นหญิงสาวก็อดนึกย้อนไปยังเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ไม่ได้ ตั้งแต่ที่เธอเอ่ยข้อแลกเปลี่ยนออกไป สีหน้าของชายหนุ่มในเวลา นั้นไม่ใช่แค่ตึงเครียดธรรมดา แต่มันซุกซ่อนด้วยอะไรบางอย่างที่เธอไม่เข้าใจ

นับดาวเกือบคิดว่าเขาจะตรงเข้ามาหักคอเธอเสียแล้ว แต่จู่ๆ เขาก็ถามเสียงต่ำ

“คุณคิดว่าเรื่องพวกนี้มันตลกนักหรือ”

แน่นอนว่าไม่ เธอจริงจังสุดๆ ไปเลยต่างหาก ถ้าไม่จริงจังเธอคงไม่เอ่ยปากออกไปอย่างนั้นหรอก นับดาวยิ้มขึ้นมาเล็กน้อยพร้อม

กับตอบเขาอย่างใจเย็น แม้ว่าเธอจะรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาแล้วก็ตามที่
‘แน่นอนสิคะ จริงๆ แล้วฉันกับคุณก็เห็นหน้าเห็นตากันมาตั้ง
หลายปี คุณก็รู้ว่าคุณคงไม่มีแฟน ไม่อย่างนั้น...’ เธอปรายตามองจุด
กลางลำตัวเขาเล็กน้อยก่อนจะหันมาพูดต่อ ‘ข้อเสนอนี้ ถ้าฉันไม่จริงจัง
คงไม่พูดออกมาแน่ๆ แต่คุณวางใจได้เลยค่ะ ฉันไม่ได้อยากจะจับหรือ
จับคุณอะไรเพื่อถักนั้หรือกนะคะ’

พูดจบนับดาวก็หัวเราะ ‘ไม่รู้ว่าความคิดแบบนี้มันจะดูนิยายไป
หรือเปล่า แต่เธอไม่ได้คิดจะใช้เรื่องแบบนี้มาจับเขาหรือเป็นแผนการ
เพื่อกุมหัวใจเขาเสียหน่อย

เธอมีเหตุผลที่มากกว่านั้นอีก

‘แล้วคุณต้องการอะไร ในเมื่อคุณก็น่าจะเดาได้ว่าผมมีความ
รู้สึกพิเศษให้คนอื่น’

เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้สายตาที่มุ่งมั่นของเขา เห็น
อย่างนี้แล้วนับดาวก็พลันรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมา ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้ยิน
คำพูดเทือกๆ นี้อีก แต่วินาทีต่อมาเธอก็ปิดเรื่องกวนใจเหล่านี้ทิ้งไป

ความต้องการของเธอไม่ใช่หัวใจของเขา แต่เป็น ‘ร่างกายของ
เขา’ ต่างหาก

‘ฉันอยากได้คุณค่ะ’

คำพูดตรงไปตรงมาของเธอทำให้ชายหนุ่มนิ่งงัน สีหน้าของเขา
เปลี่ยนไปอย่างหลากหลาย

นับดาวเข้าใจเขาอย่างมาก เพราะถ้ามีใครที่ไหนไม่รู้มาพูดแบบ
นี้ เธอคงโทรศัพท์แจ้งความไปแล้ว

‘คุณบ้าไปแล้ว’ เขาพึมพำแล้วมองเธอด้วยแววตาแปลกใจ ‘รู้ตัว
หรือเปล่าว่าคุณกำลังทำอะไร’

‘ฉันไม่อยากจะตอบเป็นครั้งที่สองหรือกนะคะ เอาเป็นง่ายๆ เลย
ก็คือ ฉันอยากได้ร่างกายของคุณค่ะ อืม...จะว่ายังไงดี คิดแบบแถมๆ

ของธุรกิจดีไหมคะ ฉันอยากได้คุณ อยากมีอะไรกับคุณ โอ้ๆ อย่าเพิ่ง
ทำหน้าแบบนั้นสิคะ เห็นแบบนี้ฉันก็ไม่ใช่ประเภทมัวไปเรื่อยหรอกนะ
คะ’ สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นดำทะมึนไม่ต่างจากมีเมฆฝนตั้งเค้าทันทีที่
เธอพูด

‘ฉันยินดีไปตรวจร่างกายยืนยันเลยคะ แหม่นอนว่ามันไม่ใช่เพราะ
ความต้องการของร่างกายอย่างเดียวหรอกนะคะ คุณถือว่าเป็นแรงบันดาลใจที่ฉันตามหาเลย เพราะฉะนั้นจะให้ยึดทฤษฎีขอมองอย่าง
เดียวก็เสียตายเกินไปจริงๆ ค่ะ’

นับดาวรู้ว่าตอนนี้เขากำลังสับสน ตามความคิดของเธอไม่ทัน
ดังนั้นจึงให้เวลาเขาได้ทบทวนก่อน

‘เอาเป็นว่าฉันจะให้เวลาคุณตัดสินใจก่อนดีกว่า ถ้าคุณไม่เข้าใจ
ตรงไหน ลองไปเชิร์ชในอินเทอร์เน็ตว่า Miss Caffeine ละกันนะคะ เผื่อ
จะเข้าใจอะไรมากขึ้น’

นับดาวเดินเข้าไปใกล้ชายหนุ่ม ก่อนจะถือวิสาสะคว้าชุดชั้นใน
ตัวจิ๋วมาจากมือเขา แล้วหมุนตัวเตรียมออกจากห้อง แต่ก่อนจะเปิด
ประตูออกไป เธอก็หันมาส่งยิ้มหวานพร้อมซุสโอบางอย่างในมือขึ้น
มา และทิ้งระเบิดลูกใหญ่เอาไว้อีกครั้ง

‘ฉันลืมบอกคุณไปเรื่องนึงคะ เพราะฉันกลัวว่าคุณจะเป็นอะไร
ไปหรือถูกใครทำร้าย เลยเผลอบันทีกวีตีโอเอาไว้ ยังไงคุณก็คิดถึง
ข้อเสนอของฉันดีๆ นะคะ’ พูดจบก็รีบเผ่นออกไปทันที

ซึ่งความจริงนับดาวโกหก เธอไม่มีคิลิบัติโออะไรทั้งนั้น ใน
สถานการณ์ตื่นตกใจแบบนั้น เขาต้องไม่ทันเห็นแน่ๆ ว่าเธอไม่ได้
ถือโทรศัพท์มือถือเลยด้วยซ้ำ แต่เพื่อเป็นหลักประกันว่าเธอมีอำนาจ
ต่อรอง มุกแหยๆ แบบนี้เธอชอบหยิบยืมมาใช้ก่อนก็แล้วกัน

แต่ที่นับดาวประหลาดใจไม่แพ้กันก็คือ ในเช้าตรู่วันถัดมา
ชายหนุ่มก็มาหาเธอถึงที่ เธอเชื่อว่าเขาคงไปค้นหามาแล้วว่า ‘Miss

Caffeine' ที่เธอพูดหมายถึงอะไร

หญิงสาวเชิญเขาเข้ามาในห้องพร้อมกับหยิบแท็บเล็ตเครื่องใหญ่ขนาดพกพานั่งทำงานต่อด้วย พอชายหนุ่มเห็นสิ่งที่เธอทำก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะปัดเปิดบทสนทนา

‘ผมลองไปคิดเรื่องข้อเสนอของคุณมาแล้วครับ’

เธอพยักหน้าโดยไม่มองเขา เอาแต่ใช้ปากกาอิเล็กทรอนิกส์ตัดเส้นงานตรงหน้าต่อพลางพูดคร่าวๆ

‘ฉันต้องรีบปิดงาน หวังว่าคุณคงไม่ถือสาใช่ไหมคะ’

ตอนนี้นางนวลมือเธอหมดแล้ว ดังนั้นเธอต้องขออนุญาตทำงานไปคุยไปแบบนี้

‘ครับ’

‘คุณคงเข้าใจแล้วสินะคะว่าข้อเสนอของฉันหมายความว่าอย่างไร’

เมื่ออีกฝ่ายไม่เอ่ยปาก เธอจึงพูดต่อเพื่อไม่ให้เสียเวลา

‘เรามาเป็นเช็ทซ์เฟรนด์กัน ความสัมพันธ์ของพวกเราคือคู่สัญญา ฉันคิดว่าระยะเวลาของพวกเราคงไม่นานหรอกค่ะ อย่างมากก็แค่หนึ่งปี แต่ระหว่างนี้ถ้าคุณมีแฟนขึ้นมา อยากรจะหยุดสัญญาของเรา ฉันก็ยินดียินะคะ ถ้าคุณกลัวเรื่องความไม่สะอาด เราก็ไปตรวจกันค่ะ ฉันเองก็อยากแน่ใจเหมือนกันว่าคุณน่าจะเชื่อได้’

‘คุณพูดเหมือนเป็นเรื่องง่ายๆ ดีนะครับ’

เธอเงยหน้าขึ้นมามองเขาแวบหนึ่งก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ

‘ฉันมีเสรีภาพทางร่างกายของตัวเองนะคะ ในเมื่อฉันถูกใจคุณ ฉันอยากได้ ฉันก็แค่เสนอ ติดอย่างเดียวที่ฉันเป็นคนเอาแต่ใจค่ะ ดังนั้นเพื่อให้คุณยินยอมมันก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนบ้าง อ๊ะ! แต่เรื่องเมื่อวานมันเป็นเรื่องบังเอิญนะคะ ฉันคงไม่มีปัญญาไปรู้หรือกว่าคุณ

จะมีเวลาหรือตั้งใจ ‘ทำ’ ตอนไหน’

เห็นเธอพูดจาตรงๆ ไม่มีที่ท่าเคอะเขิน ชายหนุ่มตรงหน้าก็ถอนหายใจ

‘คุณแน่ใจแล้วใช่ไหมครับที่ตกลงกับผมแบบนี้’

‘แน่ใจค่ะ ร้อยเปอร์เซ็นต์’

นับดาวหยุดมือที่กำลังง่วนกับงานพลางวางแท็บเล็ตลงบนโต๊ะกลางระหว่างเธอกับเธอ ภาพบนหน้าจอช่างชวนให้อารมณ์ในห้องตอนนี้เปลี่ยนเป็นกลิ่นอายรัฐจวนขึ้นมาแปลกๆ

ภาพประกอบการ์ตูนซึ่งเป็นร่างกายเปลือยของหญิงสาวที่กำลังหลับตาพริ้มปนเสียวซ่า นัยน์ตาทั้งสองข้างกำลังถูกบีบคลึง ขณะเดียวกันที่หน้าท้องเธอก็มีแท่งเนื้อที่ถูกวางเป็นโครงเปล่าๆ ระบายทับด้วยพื้นสีขาว ถึงจะไม่ได้วาดลงรายละเอียดภาพให้สมบูรณ์แบบ แต่ทันทีที่เห็น ชายหนุ่มก็รู้ว่ามันคืออะไร

นับดาวเห็นว่าเขาเหลือบตามองผลงานของเธอเล็กน้อย ก่อนจะเลื่อนสายตามาประสานเข้ากับดวงตาของเธอ

‘ผลงานเรื่องล่าสุดนี้จะค่ะ เข้าไปคอมเมนต์ได้นะคะ’

‘คาดไม่ถึงเหมือนกันนะครับว่าคุณจะเป็นเจ้าของผลงาน Miss Caffeine ทั้งหมด’

นับดาวยิ้มรับพลางถามต่ออย่างที่เล่นที่จริง

‘รับไม่ได้หรอกค่ะ’

‘เปล่าครับ แค่แปลกใจนิดหน่อย ดูเหมือนว่าคุณจะมีแฟนคลับเยอะเลยนะครับ ทั้งผู้ชาย ทั้งผู้หญิง’

นับดาวหัวเราะก่อนคลี่ยิ้มอย่างยินดี น้อยนักที่จะมีคนพูดจานำฟังเรื่องงานของเธอ การเป็นนักเขียน นักวาดงานอีโรติกคือสิ่งที่เธอชอบ เธอมีผลงานนิยายตีพิมพ์ออกมาหลายเรื่อง ไม่นับงานการ์ตูนเรตอาร์ททางออนไลน์อีก

‘ถ้าคุณอยากอ่านก็มาบอกฉันได้ค่ะ หนังสืออภิธานการของนักเขียนนักวาดฉันมีเยอะ’ นัปดาห์บอกเขาอย่างใจกว้าง ‘ฉันให้ฟรี แถมลายเซ็นได้เลยนะคะ บางเล่มคุณหาซื้อไม่ได้แล้วนะ’

ใบหน้าของชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะดึงเธอกลับเข้าประเด็นหลักในวันนี้

‘ไว้ผมจะอุดหนุนแทนละกันครับ ส่วนเรื่องข้อเสนอของคุณ ผมตกลง’

ทันทีที่นัปดาห์ได้ยินเขาเอ่ยปากตกลง หัวใจของเธอก็เต้นรัวขึ้นมา ความปิติยินดีที่ซ่อนอยู่สุดลึกผุดขึ้นมากลางอก แม้แต่ดวงตาของเธอในตอนนั้นก็คงเป็นประกายแล้ว

‘แต่ผมมีเงื่อนไขเพิ่มเติมแค่สี่ข้อ ถ้าคุณโอเค ผมก็โอเค’

‘พูดมาเลยคะ’

‘ข้อแรก ผมกับคุณต้องไปตรวจร่างกายอย่างละเอียด ทั้งนี้เพื่อความสบายใจของทั้งสองฝ่าย หวังว่าคุณจะไม่ถือสา’

ใจจริงเธอก็อยากทำแบบนั้นอยู่แล้ว ดังนั้นข้อตกลงข้อแรกถือว่าไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอเลย

‘ข้อสอง ผมคิดว่าพวกเราต้องป้องกันอย่างจริงจัง ระหว่างที่เราเป็นคู่สัญญา ผมจะไม่ไปยุ่งกับใครและคุณก็เช่นกัน’

แน่นอนว่าข้อนี้เธอก็เห็นด้วย เธอไม่ได้หวังจะจับเขามาเป็นคูรัก ไม่ได้คิดจะสานสัมพันธ์กับเขาในฐานะอื่นที่มากกว่าคู่สัญญา อีกทั้งเธอก็ถือสาเรื่องความสะอาด ดังนั้นเธอก็ตอบตกลงอย่างเห็นด้วย

‘ข้อสาม ระยะเวลาข้อตกลงของพวกเราคือหนึ่งปี ทั้งผมและคุณสามารถหยุดความสัมพันธ์นี้ได้ทันทีโดยความยินยอมพร้อมกันทั้งสองฝ่าย และผมหวังว่าเรื่องเมื่อคืนจะไม่มีหลุดออกไปแม้แต่นิดเดียว’

ระยะเวลาไม่สั้นไม่ยาวเกินไป เมื่อเทียบกับสิ่งที่เธอจะได้รับแล้ว

นับดาวถือว่าคุ้มค่า ข้อตกลงนี้เธอก็ยังคงพยักหน้า

‘ข้อสุดท้าย...’ เขาเงยไปเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ ‘สามคืนต่อสัปดาห์ หนึ่งคืนไม่จำกัดรอบ’

นับดาวเลิกคิ้วพรางมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างละเอียดอีกครั้ง ตอนนี้เขานั่งอยู่ตรงหน้าเธอ แม้สีหน้าจะไม่แสดงอารมณ์ออกมาให้เห็น แต่เธอกลับสัมผัสได้ถึงประกายวาววับของกองไฟที่คุกรุ่นอยู่ในนั้น ริมฝีปากของเธอแห้งผากจนต้องเผลอเผลอเข้ามาหากันเบาๆ ทว่าเธอก็ปรับสีหน้าตัวเองพร้อมเผยรอยยิ้มมุมปาก

‘หวังว่าคุณจะไม่ทำอะไรเกินตัวนะคะ’

อีกฝ่ายไม่ตอบ เพียงแค่ส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ รวากับมั่นใจในคำพูดของตัวเองอย่างมาก

‘ในเมื่อเราตกลงกันแล้ว ไว้พรุ่งนี้เราค่อยไปโรงพยาบาลกันนะคะ’ เธอเอื้อมมือไปกดบันทึทำงานก่อนจะเอนตัวพิงพนักโซฟา สายตาเหลือบมองนาฬิกาในห้องเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย

‘ไหนๆ คุณก็มาแล้ว...เข้านี้รับอะไรดีคะ’

เธอมองชายหนุ่มจดปากกาเซ็นชื่อตัวเองลงไปพอดีกับที่
กาแฟในถ้วยหมดลง รสชาติของความหอมหวานพลันฟุ้งกระจายอยู่ในปากและอกของเธอ

ลายเซ็นของเขาเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเส้นตรง แสดงถึงนิสัยของคนที่มีสมดุลและความมั่นคงทางอารมณ์ นับดาวพินิจมันเล็กน้อยก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบสัญญาตรงหน้าขึ้นมาเซ็นชื่อในส่วนของตัวเองบ้าง

“จากนี้ฝ่ากตัวด้วยนะคะ”

“เช่นกันครับคุณนับดาว”

นับดาว...ส่วนใหญ่ใครต่อใครมักจะเรียกเธอแบบนี้ ตั้งแต่สมัย

เรียนมัธยมแล้วที่ไม่มีใครเรียกชื่อเล่นของเธอ คงเป็นเพราะเรื่องตลก
อย่างการที่ในห้องมีคนชื่อเล่นซ้ำกันหลายคน เพื่อไม่ให้สับสนว่าใคร
เป็นใคร การเรียกชื่อจริงก็เป็นการแก้ปัญหาที่ดี ซึ่งเธอเคยคิดว่าว่ามัน
ก็ดีกว่าไม่ต้องมาเรียกกันว่าเดียร์หนึ่ง เดียร์สอง เดียร์สาม...

แต่จู่ๆ วันนี้เธอก็พลันอยากให้คนตรงหน้าเรียกชื่อเล่นของเธอ
แทน

“เรียกนับดาวอย่างเดียวก็น่าจะได้ค่ะ อย่าเติมคุณเลย ฉันไม่ชิน” เธอ
วางถ้วยกาแฟเปล่าลงบนโต๊ะ เรียวขาจามยกไขว้กันสบายๆ พลัง
สำรวจใบหน้าชายหนุ่มอย่างเปิดเผย

“แต่คุณอายุมากกว่าฉัน อยากจะให้ฉันปรับคำพูดใหม่ค่ะ อืม...
หรือว่าจะให้ฉันเรียกคุณว่าพี่ดี”

ดูเหมือนว่าคนตรงหน้าจะรู้ว่าเธอตั้งใจเข้าหาแน่ๆ เขามองเธอ
เล็กน้อยก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ท่าทางคุณจะสนุกไม่น้อยนะ”

“ไม่คิดว่าจะระหว่างเราต้องทำตัวให้สนิทกันหน่อยหรอกค่ะ พี่
เฉยๆ”

2

ชาว์รัฐมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงมุมหนึ่งของร้านด้วยความรู้สึกหลากหลาย เธอมักจะนั่งอยู่ที่ตรงนั้นข้างหน้าต่าง สายตาเหม่อมองออกไปข้างนอก บางครั้งหญิงสาวจะหยิบหนังสือออกมาอ่านฆ่าเวลา ดวงหน้าของเธออ่อนหวาน นัยน์ตากระจ่างใสราวกับลูกกวาดเกิดใหม่ เรือนผมสีดำขลับทั้งตัวประปราย เธอมักจะเกี้ยวพอยิ้มตักตุมุมปากประดับรอยยิ้มน้อยๆ อยู่เสมอ คิ้วโก่งขมวดเข้าหากันเวลาเจอเนื้อหาเข้าใจยาก หรือบางครั้งขอบตาของเธอจะแดงเรื่อเพราะเจอฉากสะเทือนใจในหนังสือ

แสงแดดอ่อนๆ สาดผ่านกระจกเข้ามากระทบร่างบอบบางของเธอ ทำให้รอบตัวเธอราวกับมีออร่าเปล่งประกาย หัวใจของเขาลั่นเต้นผุดจั่งหวะไปเล็กน้อยยามเห็นภาพนี้ เพราะมันซ้อนทับภาพของคนในความทรงจำเมื่อนานมาแล้ว แต่ขณะที่กำลังมองหญิงสาวทัศนียภาพของเขาก็เปลี่ยนไป มือเรียวของใครบางคนโบกผ่านหน้าเขาไปมาคล้ายจิงโจ้รบกวน

เมื่อเลื่อนสายตาดกลับมาที่เจ้าของมือข้างนี้ เขาก็พบกับหญิงสาวตรงหน้าต่างที่ต่างจากผู้หญิงอีกคนลิบลิบ เรือนผมยาวสีน้ำตาลเข้มยุ่งเหยิง ดวงตาของเธอเป็นรูปอัลมอนต์ หางตาที่ขึ้นเล็กน้อย ใบหน้า

ของหญิงสาวจึงเต็มไปด้วยเสน่ห์และความมั่นใจ จมูกเป็นสันชัด ปลายจมูกรูปหยดน้ำ ริมฝีปากอímเต็มด้วยลิปสติกสีแดงก่ำไม่ต่างจาก ผลเชอร์รี่

พอมองเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่เขาก็ต้องขมวดคิ้ว หญิงสาวสวมชุด เดรสสายเดี่ยวสีขาว ตัดกับผิวสีน้ำมิ่งเนียนละเอียด ความยาวของมัน อยู่เหนือเข่าขึ้นมาเกือบศอก เวลานั้นยังร้อนสูงขึ้นไปอีก

นับดาว...เธอมักเปล่งประกายด้วยความรู้สึกแยบยวน เข้าถึงได้ ยาก ผิดกับท่าทางสบายๆ ที่มักแสดงออก บางครั้งเขาเดาใจคนตรง หน้าไม่ออก ไม่รู้ว่าคำพูดไหนของหญิงสาวเป็นเรื่องจริง เรื่องไหนเท็จ เพราะเธอมักจะทำเป็นที่เล่นที่จริงตลอดเวลา อย่างเช่นตอนนี้

“คุณจ้องเธอแบบนี้ ถ้ากินเข้าไปได้ฉันก็เชื่ออะคะ”

เสียงหวานเล็กของเธอหยอกเ้าเขา ขณะเดียวกันเธอก็นั่งลงที่ เก้าอี้สูงข้างเคาน์เตอร์ยาว เท้าศอกลงบนโต๊ะพลาซังส์ออร์เดอร์

“อím...วันนี้ฉันขอเป็นน้ำมิ่งมะนาวอุ่นดีกว่า ว่าจะขึ้นไปนอนต่อ อีกสักรอบ” ว่าแล้วหญิงสาวก็ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นประสานมือไว้เหนือศีรษะ หายฝ่ามือขึ้นด้านบน ก้มศีรษะ เอียงไปทางขวาที่ซ้ายที่ เพื่อคลายกล้ามเนื้อที่เมื่อยล้าจากการนั่งทำงานนานๆ การเคลื่อนไหว ที่เป็นธรรมชาติของคนตรงหน้าทำให้ชารัฐเผลอมองสำรวจอย่างไม่รู้ตัว

ร่างกายของเธอดูอ่อนพลิ้วตามการเคลื่อนไหว เรือนร่างที่เปี่ยม ไปด้วยไฟโรมินนี้ไม่ใช่ตึงตูดแค่สายตาของเขา แต่รวมถึงสายตาของ ลูกค่านุ่มๆ ในร้านเช่นกัน

“ได้รึ?” เขากลับมาตั้งสติ ทวนถามคนตรงหน้าเสียงเรียบ ส่วน คนตอบก็ส่งเสียงรับรู้ในลำคอ ก่อนจะหันไปเหลือบมองโต๊ะที่อยู่มุม หน้าต่างคู่ล้นๆ แล้วหันมาสนใจแท็บเล็ตในมือตัวเองต่อ

“แต่ฉันต้องคุยงานกับคุณเดียร์ก่อนคะ วันนี้ตามกำหนดแล้ว”

เขาพยักหน้าคล้ายรับรู้ ขณะที่สองมือง่วนอยู่กับการทำน้ำผึ้ง
มะนาวอุ่นให้หญิงสาวตามออร์เดอร์

“อยากจะดูสักหน่อยไหมคะ” เธอจ้องใจวางแท็บเล็ตลงตรงหน้า
และตั้งใจขยายภาพให้เด่นเต็มจอ “คุณเดียร์ก็โชคร้ายเหมือนกัน
นะคะที่ดันมาเป็นบรรณาธิการประจำตัวฉันได้ ก็มันคนละแนวกันเลย
นี่นา”

นับดาวพุดพลงฮัมเพลงในลำคอ นัยน์ตาพราวระยับของเธอ
จذبจ้องเขาราวกับมองเหยื่อขึ้นโต

“ถ้าเสร็จแล้วเอาไปเสิร์ฟให้หน่อยนะคะ ฉันอยากรีบคุ้ย
นอน” ว่าแล้วหญิงสาวก็เก็บของ ผุดลุกจากที่นั่ง ตรงไปยังโต๊ะที่
บรรณาธิการสาวนั่งอยู่

ชาว์รู้ได้แต่ส่ายศีรษะ คาดเดาในใจแล้วว่าผู้หญิงคนนี้คงคิด
แผนการกลั่นแกล้งเขาไว้อย่างแน่ๆ

“รอนานไหมคะคุณเดียร์” นับดาวส่งยิ้มหวานขณะนั่งลง
ตรงข้ามไปรยาหรือเดียร์ บรรณาธิการประจำตัว

เธอสำรวจจนตรงหน้าเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มเข้าใจบางอย่าง...
ไปรยาจัดเป็นไทป์ผู้หญิงที่ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบ สไตส์สาวตัวเล็ก ร่าง
เพรียวบาง ผิวขาวจัด ปากนิคจุมน้อย น่ารักน่าเอ็นดู พวงแก้มเป็น
สีแดงระเรื่อ องค์ประกอบของหญิงสาวทำให้เธอเป็นตุ๊กตาแสนหวาน
ที่น่าโอบกอดอย่างทะนุถนอม

“ไม่นานค่ะคุณนับดาว ต้นฉบับรอบนี้มีติดขัดตรงไหนไหมคะ”
เสียงของอีกฝ่ายก็หวานใส หากเธอจินตนาการเป็นเสียงควางยามร่วม
รัก คงเป็นเสียงนุ่มๆ เล็กๆ อย่างแน่นอน

“รอบนี้ฉิวเฉียดไปนิดค่ะ” เธอยิ้มพลงหยิบแท็บเล็ตออกมา
เปิดผลงานคร่าวๆ ล่าสุดให้อีกฝ่ายดู ทันทีที่เปิดไฟล์ ใบหน้าของ

บรรณาธิการสาวก็พลันเปลี่ยนเป็นสีแดงปลั่ง ยิ่งเธอไล่เปิดไปเรื่อยๆ พร้อมอธิบายเนื้อเรื่องหลัก ใบหน้าของอีกฝ่ายก็ยิ่งแสดงความขัดเขิน แม้แต่ใบหูและลำคอก็แดงจัด

“นิยายชุดนี้มีภาพประกอบมากกว่าชุดอื่น ต้นฉบับคุณเดียร์ ตรวจได้ตามสบายเลยคะ เล่มต่อไปซีรีส์ขอเวลาอีกสามเดือนนะคะ”

“ได้คะคุณนับดาว ระหว่างนี้เดียร์จะขอนัดติดตามผลงานเรื่อยๆ ตามเดิมนะคะ”

นับดาวพยักหน้า ก่อนจะยิ้มมุมปากเมื่อปรายตาเห็นร่างสูงโปร่งของเจ้าของร้านเดินเข้ามาใกล้

ชายหนุ่มวางถ้วยน้ำอุ่นสีเหลืองอ่อนตรงหน้าเธอ เขาเอ่ยเบาๆ ด้วยเสียงนุ่มทุ่ม

“น้ำผึ้งมะนาวอุ่นครับ”

เธอซอตามองเขาเล็กน้อย

“คุณเดียร์อยากได้อะไรเพิ่มไหมคะ ไหนๆ ก็มาทั้งที่แล้ว นมอุ่นดีไหมคะ ร้านคุณמעוเขาทำ ‘นมสดอุ่น’ ได้เข้มข้นมากเลยนะคะ”

ระหว่างพูดเธอก็จ้องใจเน้นเสียงบางจุดก่อนจะส่งยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติ พร้อมสังเกตเห็นว่าชายหนุ่มกำมือแน่น ใบหน้าหล่อเหลาของเขาเกร็งเล็กน้อย ส่วนบรรณาธิการประจำตัวของเธอสั่งยิ้มพรางตอบโดยไม่รู้ถึงความนัยของประโยคก่อนหน้านี้เลย

“เดียร์สั่งชามะนาวเย็นมาแล้วคะ เอาไว้คราวหน้านะคะ”

“น่าเสียดายจังเลย คุณמעוคะ ชอบคุณมากคะ” เธอหันไปกล่าวขอบคุณ ชั่ววินาทีนั้นเธอก็ประสานสายตาเข้ากับนัยน์ตาวาววับคาดโทษจากเขา แต่นับดาวทำเพียงไหวไหวไม่สนใจ

“ครับ”

“คุณמעוเขาเป็นเจ้าของร้านด้วยใช่ไหมคะ”

หลังจากที่ชายหนุ่มเดินไปแล้ว คนตรงหน้าเธอก็ถามเสียงเบา

จ้องมองแผ่นหลังหนุ่มเจ้าของร้านตาไม่กะพริบ

“ใช่ค่ะ”

นางสังหรณ์บางอย่างร้องเตือนขึ้นมา นับดาวรู้สึกว่หากไม่ทำอะไรสักอย่าง แผนการที่เธอเตรียมไว้คงพังทลายไม่มีขึ้นดี

“คุณเดียร์สนใจคุณเฉอมหรือคะ”

นับดาวมั่นใจว่าไปรายงานใจ แต่ถ้าวิเคราะห์จากนิสัยของอีกฝ่ายแล้ว บรรณารัการสาวร่างเล็กคนนี้จะบอกปฏิเสธ ด้วยความคิดที่ว่า...ผู้หญิงไม่ควรออกตัวแรงว่าสนใจผู้ชายก่อน ถึงสนใจแค่ไหนก็ห้ามออกตัวแรง

“เปล่าค่ะ ตอนแรกเดียร์นึกว่าเขาเป็นบาร์ิสตาประจำร้านเฉยๆ”
‘โกหก’

เธอนึกในใจ มีข้อสังเกตหลายข้อที่ชี้ชัดว่าเขาเป็นเจ้าของร้าน เป็นไปได้ยากมากๆ ที่ไปรายงานจะไม่รู้ แต่อีกฝ่ายกลับทำเป็นเหมือนไม่ทันสังเกต

“ฉันส่งต้นฉบับเข้าเมลคุณเดียร์พร้อมซีดีถึงฟี่บูยแล้วนะคะ ส่วนวันนัดเข้ทำงานเอาเป็นทุกพุธที่สองกับสิ้นเดือนแล้วกันคะ คุณเดียร์จะกลับเลยไหมคะ”

เธอรีบตัดบทพกลางถามความเห็นของบรรณารัการสาวตรงหน้า เพราะอีกฝ่ายมีแท็บเล็ตเครื่องเล็ก รวมถึงหนังสือนิยายพกติดมาด้วย ดูแล้วเหมือนไม่ใช่แค่การเตรียมพร้อมออกมาพบนักเขียนอย่างเดียว

“เดียร์จะนั่งทำงานสักครู่นะคะ ไหนๆ ก็ออกมาทั้งที จะได้ไม่เสียเวลา”

นับดาวพยักหน้าพาลางมองแดดที่ส่องเข้ามาในร้าน เธอทำหน้าที่เล็กน้อยก่อนจะเอ่ยความเห็นของตัวเองออกมาตรงๆ

“ตอนนี้ก็สายมากแล้ว แดดมันแรง เปลี่ยนไปนั่งหลบมุมดีกว่าค่ะ ไม่อย่างนั้นเสียสายตาแย่” เธอยิ้มมุมปากเมื่อเห็นอีกฝ่ายชะงักไป

เล็กน้อย

เขียนนิยายมาตั้งเยอะ วาดรูปมาตั้งเท่าไร ทำไมจะไม่มองไม่ออก ว่ามุมมองกระทบแสงแบบนี้มักดึงดูดสายตาได้ดี เหมือนกับการถ่ายภาพแบบนั้นแหละ นับประสาอะไรกับมุมที่แสงสร้างบรรยากาศออร่าของนางเอกนิยาย แถมโต๊ะนั่งตรงนี้ก็เป็นจุดนำสายตาจากเคาน์เตอร์หลักของร้าน

ฉลาดเลือกนั่งดีนี่...

นับดาวต้องเอ่ยชมในใจ จะว่าไปเธอถูกมารยาทของผู้หญิงไม่ได้เลย แต่พอนึกถึงประชากรชายที่คุณภาพคับแก้วอย่างรัฐแล้ว เธอก็เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงส่วนใหญ่อยากเป็นเจ้าของเขาใจจะขาด

แต่นับดาวไม่อยากจะเสียเวลาเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ที่ต้องแย่งชิงแบบนั้น แค่ต้องการบางอย่างจากเขาเท่านั้น เธอรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับรัฐไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความรัก และมันคงยากที่จะพัฒนาความสัมพันธ์เป็นคู่รักต่อไป แต่อย่างน้อยในความคิดของเธอ คนที่อยู่ข้างเขาในวันข้างหน้าต้องไม่ใช่คนแบบไปรยา จะเรียกว่าผีเห็นผีหรือเปล่านับดาวก็ไม่แน่ใจ ทว่าทันทีที่รู้ว่ารัฐมีความรู้สึกพิเศษให้คนตรงหน้าถึงขนาดเอาไปเพื่อจนต้องปลดปล่อยตัวเอง นับดาวก็รู้สึกวามองคนตรงหน้าเปลี่ยนไป

อคติหรืออิจฉา...คำตอบข้อนี้เหมือนจะตอบง่าย แต่มันก็ยิ่งยากอยู่ดี

เธออาจจะมัวอคติขึ้นมาจริงๆ ดังนั้นเมื่อเห็นท่าทีของอีกฝ่าย ถึงได้รู้สึกต่อต้าน แต่อีกความรู้สึกก็แย้งขึ้นมาว่าเธออาจจะคิดลบไปเอง บรรณานิกรสาวของเธอคนนี้อาจจะใช่ที่จริง

‘จริงหรือ’

นั่นไง...ความคิดของเธอกำลังตีกันอีกแล้ว มันไม่ใช่ทั้งนางฟ้าดีและนางฟ้าเลว แต่เป็นเธอกับความอิจฉามากกว่า

ชั่วแวนหนึ่งนับดาวก็ตั้งคำถามกับตัวเอง อะไรกันนะที่ทำให้เธอ
อิจฉาผู้หญิงคนนี้

ความสุข? คงไม่ใช่ เพราะตอนนี้นับดาวมั่นใจว่ารูปร่างหน้าตา
ของเธอมีสเน่ห์มากพอจะดึงดูดสายตาผู้ชาย

ความสามารถ? นี่ก็คงไม่ใช่ เพราะเธอมีความสามารถเฉพาะ
ตัวที่พึ่งพาตัวเองได้ อย่างน้อยเธอก็ไม่อดตาย

หรือเป็นเพราะชาว์รัฐ?

ข้อนี้ นับดาวยิ่งค้านว่าไม่ใช่ เธอไม่ได้พิศواسเขา ไม่ได้อยาก
จับจองเป็นเจ้าของชายหนุ่มจนตัวสั่น ที่เธอสนใจก็แค่ร่างกายของเขา
รอให้เธอได้เขาสมใจ วันหนึ่งจะปล่อยเขาทิ้งไปก็ไม่มีอะไรเสียหาย

ดังนั้นความรู้สึกอิจฉาหรือไม่ชอบใจนี้จะเป็นเพราะชาว์รัฐไม่ได้
อยู่แล้ว

นับดาวย่ำกับตัวเองในใจสັกฟักก่อนบอกลาหญิงสาวตรงหน้า
ซึ่งท่าทางของไปรยาก็ดูอ่อนหวาน ไม่ต่างจากเดิมตรงไหน แต่เธอกลับ
ไม่ชอบใจอยู่ดี

ความหงุดหงิดที่ก่อขึ้นในใจทำให้นับดาวอยากหาสาเหตุ หรือ
ว่าญาติสาว¹ของเธอกำลังจะมา แต่มันก็ไม่ใช่...สุดท้ายหญิงสาวจึง
สลัดความรู้สึกขุ่นมัวนี้ออกจากสมอง พยายามไม่กลับไปสนใจมันอีก

เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์ใช้หลังมือเคาะเป็นสัญญาณให้ชายหนุ่ม
ก่อนจะหยิบเงินค่าเครื่องดื่มออกมาให้เขา

หลังจากจ่ายค่าเครื่องดื่มเสร็จเรียบร้อย แทนที่เธอจะเดินออก
จากร้านเพื่อขึ้นไปยังห้องพักที่อยู่ชั้นบนของอาคารเดียวกัน นับดาว
กลับเปลี่ยนใจมองไปรอบๆ ก่อนสังเกตว่าตอนนี้ภายในร้านเริ่มมีลูกค้า
ทยอยกันเข้ามาหนาตาแล้ว แต่ที่ร้ายกลับมีแค่ชายหนุ่มให้บริการอยู่

¹ ในที่นี้หมายถึงประจำเดือน

คนเดียว

“น้องพาร์ตไทม์คุณจะมาที่โรงนะคะ”

ชาร์ลส์เลิกควมองเธออย่างสงสัย เขาก็มองนาฬิกาข้อมือแล้ว

ตอบ

“เพียงครับ”

“อิม...ฉันขอสั่งออร์เดอร์ใหม่ เอากาแฟกับแพนเค้กน้ำผึ้ง
ละกันค่ะ” นับดาวล้มเลิกแผนการเดิม ก่อนจะวางข้าวของลงบน
เคาน์เตอร์อีกครั้ง

“ไม่ว่าคุณจะไปนอนหรือ”

“ฉันเปลี่ยนใจแล้วค่ะ ถึงขึ้นไปตอนนี้ฉันก็ไม่หลับอยู่ดี”

เธอไหวไหล่เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา แต่ชาร์ลส์กลับหยุดงานของ
ตน เขามือกับเคาน์เตอร์อยู่อีกฝั่งพลาจโน้มตัวมาใกล้ ถึงจะไม่ได้
ดูสนิทชิดเชื้อจนเกินไป แต่ก็มากพอที่เธอจะได้กลิ่นหอมสะอาดและ
กลิ่นกาแฟอันอบอุ่นจากตัวเขา

“คุณควรปรับนาฬิกาชีวิตของตัวเองหน่อยนะครับ แบบนี้
ร่างกายคุณจะไม่ไหวสักวัน”

น้ำเสียงของเขายังคงเรียบสงบเหมือนพูดถึงลมฟ้าอากาศ
นับดาวไม่สามารถจับอารมณ์ในน้ำเสียงเขาได้แม้แต่น้อย เธอเลยไม่รู้
จริงๆ ว่าประโยคนี้เขาพูดด้วยอารมณ์ไหน

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำค่ะ”

เธอไม่อยากปฏิเสธให้เสียหน้าใจ เพราะเขาไม่ได้ก้าวก่ายจนเธอ
รู้สึกอึดอัด กลับกันการมีคนถามไถ่เช่นนี้ก็ทำให้รู้สึกสบายใจขึ้นมา
เหมือนกัน

“เดาว่าสมัยเรียนคุณต้องเป็นพวกเด็กเรียน เป็นหัวหน้าห้องหรือ
ประธานนักเรียนอะไรเทือกนี้หรือเปล่าคะ”

นับดาวรู้สึกอยากรู้เรื่องราวของเขาขึ้นมา อยากได้ยินจากปาก

เขาว่าชีวิตก่อนหน้านี้ของเขาเป็นอย่างไร

“อะไรที่ทำให้คุณคิดแบบนั้นครับ”

ชารัฐหันมองเธอเล็กน้อยขณะที่สองมือเลื่อนไปยุ่งกับเครื่องทำกาแฟ

“ก็...” นับดาวยิ้มพลางกวาดตาขึ้นลงทั่วร่างชายหนุ่ม

“คุณเป็นคนมีระเบียบ คุณเป็นผู้นำ ใจเย็น อีกอย่างคุณดูรับมือกับสถานการณ์ได้ดี ฉันเลยคิดว่านิสัยแบบนี้ถ้าไม่ใช่เด็กเรียนก็ต้องเป็นหัวหน้าห้อง”

พอเธอพูดจบ ใบหน้าของชารัฐค่อยๆ เผยรอยยิ้มอบอุ่น นัยน์ตาของเขาเป็นประกายพราวระยับจับตา แววดตาที่เขามองเธอเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นเล็กน้อย

“เป็นเพราะงานของคุณหรือเปล่าครับ คุณถึงสังเกตคนเก่ง” เขาวางถ้วยกาแฟลงบนเคาน์เตอร์แล้วเลื่อนให้เธอ

“อาจจะค่ะ ฉันชอบสังเกตคน บุคลิกของพวกเขาเป็นเอกลักษณ์ดี ฉันชอบจินตนาการดูว่าพวกเขาจะทำอะไร คิดอะไรอยู่”

“พวกเขเป็นหนึ่งในตัวละครในงานของคุณหรือเปล่าครับ”

“ก็ส่วนหนึ่งค่ะ อย่างเช่นผู้ชายที่นั่งอยู่โต๊ะเดียวด้านซ้ายของร้าน เห็นไหมคะ” เธอเหลือบมองไปทางเป้าหมาย ขณะเดียวกันชารัฐก็เผลอมองตามโดยไม่รู้ตัว

“ครับ แล้วยังไงต่อ”

“ตั้งแต่เข้าร้านมา บนโต๊ะเขามีกาแฟถ้วยเดียว แต่มันไม่พร้อมลงเลย ตาเขามักมองที่ประตูร้าน แสดงว่าเขาอาจจะรอคอยใครอยู่ บางทีเขาอาจจะกำลังโดนหลอกให้มานัดเดท แต่อีกฝ่ายเขาไปแล้วถึงอย่างนั้นเขาก็ยากจะรออีกสักนิด อืม...สำหรับฉันเขาจะเป็นตัวละครชายเรียบๆ เนิร์ดๆ แต่ซุกซ่อนที่เด็ดเอาไว้”

“คุณก็แต่งเรื่องเก่งนะ”

“นั่นมันงานของฉันนี่คะ จริงๆ แล้วโลกนี้มันก็คือละคร ทุกคนก็เป็นตัวละครของฉันได้นั้นแหละคะ”

“แล้วคุณนับรวมผมด้วยไหม”

“เดาดูสิคะ” เธอไม่ตอบตรงๆ แต่ทิ้งให้เขาคิดเอาเอง

“หวังว่าเรื่องของพวกเราคงไม่ได้ไปอยู่ในงานของคุณหรอกนะคะครับ”

“คุณอยากเป็นพระเอกของฉันหรือเปล่าคะ”

นับดาวใช้ช้อนคนกาแฟ คอกข้างหนึ่งทำเคาน์เตอร์ เหยยรอยยิ้มหวาน

“ขอเป็นแค่แรงบันดาลใจพอดีกว่าครับ”

“ถ้าอยากเป็นเมื่อไหร่ก็บอกนะคะ”

ชาว์ฐิย์มมุปาก จากนั้นเขาก็กลับไปยุ่งอยู่กับงานของตัวเอง รออีกประมาณสิบถึงสิบห้านาที แพนเค้กร้อนหอมกรุ่นที่เสิร์ฟคู่กับเมเปิลไซรัปก็วางลงตรงหน้า นับดาวเอ่ยปากขอบคุณพลางหันไปมองนาฬิกาแขวนในร้าน

“ใกล้จะเที่ยงแล้วนะคะ น้องพาร์ตไทม์ของคุณยังไม่มาหรอกคะ”

“น่าจะใกล้แล้วละครับ ปกติน้องเขาก็มาตรงเวลา”

นับดาวไม่พูดอะไร เพียงพยักหน้ารับแล้วลงมือจัดการแพนเค้กแต่จู่ๆ เธอก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกมอง จึงหันหน้ากลับไปมองมุมหนึ่งของร้าน ช่วงขณะนั้นถึงได้ประสานสายตาเข้ากับไปรยา อีกฝ่ายชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะส่งยิ้มเย็นๆ มาให้ แล้วจึงก้มหน้าทำงานของตัวเองต่อ

เธอไม่รีบร้อน ค่อยๆ นั่งกินแพนเค้กช้าๆ จิบกาแฟทีละนิด จนเวลาล่วงเลยมาถึงเที่ยงครึ่งแล้วก็ยังไม่เห็นพนักงานพาร์ตไทม์ของชาว์ฐิย์เสียที

“คนเริ่มเยอะแล้วนะคะ อยากให้ฉันช่วยหรือเปล่า แต่ฉันชงกาแฟให้ไม่ได้นะคะ อย่างอื่นสบายมาก”

ชาว์รัฐมองลูกค้าที่เริ่มทยอยเข้ามาในร้าน แล้วหันมามองเธออย่างขงี้ใจ

“รบกวนคุณแล้วครับ”

นับดาวยิ้ม รวบถ้วยกาแฟกับจานแพนเค้กซ้อนกัน ก่อนจะลุกขึ้นหยิบซองของเธอ เดินอ้อมไปหลังเคาน์เตอร์

“ฉันฝากของไว้ที่นี่ได้ใช่ไหมคะ ส่วนจานกับถ้วยกาแฟฉันจะไว้ที่ชิงก์นะคะ”

“ได้ครับ”

ชาว์รัฐส่งผ้ากันเปื้อนของร้านมาให้เธอสวม แล้วหันมาแจกแจงงานที่เธอต้องทำต่างๆ

“ถ้ามีเมนูกาแฟหรือเครื่องดื่มที่ต้องชงใหม่คุณบอกผมแล้วกันนะครับ ถ้าเป็นขนมในตู้คุณหยิบจัดใส่จานเสิร์ฟลูกค้าได้เลยครับ”

“ได้ค่ะ ฉันพอเข้าใจ”

เธอรับผ้ากันเปื้อนที่เขาส่งมาสวมพลาจก้มสำรวจความเรียบร้อยอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นถึงรู้ว่าสายตาของชาว์รัฐยังคงจับจ้องที่ตัวเธอ นับดาวยิ้มเล็กน้อยก่อนจะแก้มองหน้าตัวเองหนึ่งรอบพลาจกเอ่ยกระเช้าเขาไปอีกหนึ่งที

“ถ้าอยากรีเคอสต์ให้ฉันสวมแต่ผ้ากันเปื้อนอย่างเดียวกับบอกได้นะคะ”

เขาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่พอเหมือนจะรู้ว่าเธอหมายความว่าอย่างไร เขาก็ตอบด้วยท่าที่เฉยเมย แต่แฝงความท้าทายไว้ในน้ำเสียง

“คุณกลั้ว?”

“ถึงตอนนั้นคุณอย่าถอยเองก็แล้วกันนะคะ”

“ลูกค้ามาแล้ว ตั้งใจทำงานครับ”

เห็นเขาเปลี่ยนมาจริงจังตั้งใจทำงานแล้ว เธอก็เป่าลมออกจากปากแข็งๆ ผู้ชายคนนี้ชอบเปลี่ยนบทจริงจังเข้มข้มแบบนี้ตลอดเวลาเลย แต่ว่ามันก็เป็นเสน่ห์แบบหนึ่งจากตัวเขาเช่นกัน

นับดาวอยากเห็นอารมณ์ที่หลากหลายของเขา อยากจะรู้ว่า ภายได้ทำทางหนึ่งเฉยของเขามีอะไรซุกซ่อนอยู่

ชาร์รัฐเป็นดินแดนลึกลับที่เธออยากเข้าไปสำรวจ แม้จะไม่ใช่คนแรกที่เข้าไปบุกเบิกดินแดนนี้ แต่เธอก็ยังอยากเข้าไปอยู่ดี กินดื่มจากโอเอซิสที่แสนล้ำค่าของเขาจนพอใจแล้วค่อยเปลี่ยนไปหาดินแดนใหม่ที่เป็นของเธอต่อ

แต่ตอนนี้โอเอซิสที่เธอตามหาต้องเป็นเขาเท่านั้น

“อย่าลืมให้รางวัลคนตั้งใจทำงานด้วยนะคะ”

เธอขยับเข้าไปใกล้เขาพลางกระซิบออดอ้อน

“ค่าแรงตามปกติที่ผมให้พาร์ตไทม์พอไหม”

พอเธอทำหน้าที่เบื่อกับโลกไม่ชอบใจ วินาทีเดียวกันนั้นเธอก็เห็นแววตาขบขันจากนัยน์ตาคู่งามของเขา รวากับผิวน้ำที่กระเพื่อมสั่นไหวเป็นวงกว้างออกไปเรื่อยๆ

“ค่าแรงไม่เอาหรอกค่ะ...”

ชาร์รัฐเลิกคิ้วสงสัย บงกชหันหน้าของเขามีคำถามว่า ‘คุณต้องการอะไร’ แปะอยู่

“แต่คืนนี้ของคุณ ฉันขอแล้วกันนะคะ”

ชาร์รัฐมองดูร่างเพรียวบางสมส่วนของนับดาวขณะเคลื่อนไหวไปมาอย่างเป็นธรรมชาติ ถึงแม้จะเป็นแค่การรู้จักกันอย่างผิวเผิน แต่หญิงสาวตรงหน้าเขามีมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่นดีกว่าที่คิด ลูกค้าส่วนใหญ่ดูจะชอบใจบริการของเธอ ไม่รู้ว่าเพราะรอยยิ้มสดใสหรือท่าทางที่เป็นกันเอง เข้าถึงง่าย ลูกค้าในร้านจึงรู้สึกผ่อนคลายไป

ด้วย โดยเฉพาะลูกค้านุ่มๆ ในร้านที่มองตามเธอเป็นตาเดียว

ชาร์ลส์ต้องยอมรับตามความเป็นจริงว่า พอชุดกันเปื้อนของร้าน เขาอยู่บนร่างเธอแล้ว มันดูเข้ากับนับดาวอย่างบอกไม่ถูก ไม่ได้หมายความว่าเธอเหมาะกับการเป็นพนักงานเสิร์ฟ แต่ผ้ากันเปื้อน ทำให้เธอดูเ้ายวนขึ้น เวลาปลายสายรัดที่ผูกอยู่ด้านหลังขยับพลิวไหว บัดไปบัดมาเวลาเธอเดินก็ยังดึงดูดสายตามากเข้าไปอีก

ทันใดนั้นเขาก็ต้องชะงักเมื่อเห็นลูกค้าชายคนหนึ่งแอบยก โทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายภาพของนับดาว ชาร์ลส์มองผู้ชายคนนั้นกด โทรศัพท์ตัวเองอยู่คู่หนึ่ง จึงลองหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมา ค้นหาแท็กอะไรก็ตามแต่ที่เกี่ยวกับร้านของตัวเองบ้าง

และมันก็มีจริงๆ ด้วย

ในแอปพลิเคชันยอดฮิตที่ทุกคนมักจะชอบไปอัปเดตข้อความ โพสต์รูปภาพ หรือเสพข่าวสารต่างๆ เขาเห็นภาพของนับดาวที่เพิ่ง โพสต์ลงบนเพจพร้อมกับคำบรรยายภาพเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้ว จากที่ ชาร์ลส์ได้ดู เพจนี้เปิดไว้เพื่ออัปเดตเรื่องทั่วไป แต่ส่วนใหญ่จะเน้น คอนเทนต์ที่เกี่ยวกับผู้หญิงหน้าตาดี นุ่นดีเป็นส่วนมาก

กาแฟที่ว้าวร้อย ยังไม่เด็ดเท่าพนักงานเสิร์ฟ เจอแบบนี้พี่ให้เต็ม สิบไปเลย มันน่าจัดสักดอก!

แจ้งพิกัด สาวเสิร์ฟน่าจะต้องบอกต่อ @MINDCoffee

ภาพถ่ายทั้งด้านข้างและด้านหลังของนับดาวพร้อมคำบรรยาย ภาพนี้ทำให้ชาร์ลส์หมกคิ้วด้วยความไม่พอใจ เพจนี้เองก็มียูติติดตาม อยู่เยอะพอสมควร หลังจากที่มีการโพสต์ภาพนับดาวลงไปแล้ว ไม่กี่ วินาทีถัดมาก็มีคนมาแสดงความเห็นกันอย่างสนุกสนาน

XXXX: โอ้ย เด็ดดวงมาลูกพี่! ขายกาแฟเหรอคร้าบ อยากไป อุดหนุนจังเลย

XXXXB: การเงินมีปัญหา สวมชุดนักศึกษาามาหาพี่ได้นะน้อง

XXXC: ภาพแสงสวดยะครับ เห็นแล้วขออนุญาตเซฟเก็บเป็น
เคสศึกษาด้วยตัวเองนะครับ

XXXD: แต่งตัวแบบนี้ได้ยังไง นี่ขายกาแฟหรือขายอย่างอื่น
น่าเกลียด!

และอีกหลายความเห็นที่มีนัยทั้งพุดระรานและตำหนิหญิงสาว
ชารัฐเลื่อนสายตาออกจากจอโทรศัพท์ก่อนจะตัดสินใจเดินออก
จากหลังเคาน์เตอร์ แล้วหยุดข้างโต๊ะลูกค้าคนนั้น

“ขอโทษนะครับลูกค้า ช่วยลบโพสต์ในเพจนี้ออกได้ไหมครับ”
เขายื่นหน้าจอโทรศัพท์ที่เปิดโพสต์นั้นไว้ สีหน้าของลูกค้าชายตรงหน้า
เจื่อนลงเล็กน้อย

“รบกวนลบภาพด้วยนะครับ ดูเหมือนโพสต์นี้จะทำให้คนของ
ผมไม่ปลอดภัย”

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าคะ”

นับดาวเดินมาหยุดข้างตัวเขา เธอมองเขาและลูกค้าสลับกันครู่
หนึ่งก่อนจะเหลือบมองโทรศัพท์ในมือเขา จากนั้นก็โน้มหน้าเข้ามาดู
รายละเอียดในโพสต์นั้นใกล้ๆ

“คุณแอบถ่ายภาพฉันหรือคะ”

ร้านของเขาไม่ใช่ร้านใหญ่อะไรมากขนาดนั้น ดังนั้นเสียงของ
นับดาวที่ถามด้วยความตกใจจึงดังพอให้ลูกค้าโต๊ะใกล้เคียงได้ยิน ไม่รู้
ว่าเพราะสายตาของคนในร้านที่มองมายังพวกเขาสามคนหรือเปล่า
ใบหน้าของลูกค้าชายคู่กรณีจึงได้แดงขึ้นมา จากสีหน้าเจื่อนๆ พลัน
เปลี่ยนเป็นโมโห

“คุณบ้าหรือเปล่า มาใส่ความแบบนี้ได้ไง ผมโพสต์หรือเปล่า
คุณก็ไม่รู้ อย่ามากล่าวหาผมว่ะ”

เมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมง่ายๆ เขาก็อธิบายต่อด้วยท่าทีสุภาพเหมือน
เดิม...ไม่จำเป็นต้องไปเสียแรงและอารมณ์กับคนตรงหน้า

“ถ้าอย่างนั้นเปิดอัลบั้มรูปภาพในมือถือคุณมาพิสูจน์ใหม่ครับ ว่าไม่ได้ถ่ายภาพคนของผม”

อีกฝ่ายแสดงท่าทางลุกลี้ลุกลนออกมาแบบนี้ ก็ไม่มีอะไรที่เขา ต้องไล่ต้อนอีกแล้ว

“คุณคงไม่รู้ว่าแค่อารมณ์นี้สนุกสนานเดียวจะทำให้คนอื่น เดือดร้อน ผมไม่รู้ว่า你会คิดยังไง แต่คุณทำให้คนของผมถูกวิพากษ์ วิเคราะห์ด้วยคำพูดลบๆ คุณอาจจะคิดว่ามันแค่เรื่องขำๆ แต่ไม่มีใคร ชอบให้ตัวเองตกเป็นเครื่องมือหรือวัตถุสนองอารมณ์ของคนอื่นหรอก นะครับ”

“คุณไม่มีสิทธิ์มาว่าผมนะ! เออ แค่ลบภาพซะใหม่ อะไรกัน นักหนาอะ! พนักงานคุณแต่งตัวยั่วเอง ถึงผมไม่คิดคนอื่นก็คิด”

คำพูดของคนตรงหน้าทำให้ซาร์รัฐรู้สึกเหมือนกำลังคุยกับกำแพง มนุษย์ที่ไม่ยอมเปิดรับอะไรทั้งสิ้น เขาเหลือบมองนับดาว เห็นใบหน้า ของหญิงสาวซีดเผือด สีหน้าไม่สู้ดีของอีกฝ่ายทำให้เขาเป็นห่วงขึ้นมา ซาร์รัฐหันหญิงสาวให้ไปหลบอยู่ด้านหลังตนก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง

“จะแต่งตัวยังไงมันเป็นสิทธิ์ของเจ้าตัว คุณไม่มีสิทธิ์ถ่ายภาพ เธอไปพูดในทางเลื่อมๆ แบบนี้ เลือผ้าไม่ได้บอกว่าใครดีใครเลว แต่ การกระทำต่างหากที่บอกว่าเราเป็นคนแบบไหน คุณคิดเองแล้วกันนะ ครับ แล้วก็ลบภาพของเธอให้หมดด้วยครับ”

ชายหนุ่มตรงหน้าเขาหน้าแดงก่ำ ไม่รู้ว่าเพราะความอายหรือ โกรธ ยิ่งคนในร้านมองพวกเขามากเท่าไร อีกฝ่ายก็ยิ่งดูร้อนรนเหมือน หนไม้ได้

“เออ แค่ลบซะใหม่ ดูซะ!”

ว่าแล้วคู่อริก็หยิบโทรศัพท์ออกมาลบทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง กับนับดาวออกจากเครื่องต่อหน้าเขา พอทุกอย่างเรียบร้อยเจ้าตัวก็วาง เงินลงบนโต๊ะแล้วกระแทกเท้าปึงปึงออกจากร้าน แต่ก่อนจะพ้นจาก

ร้านก็ไม่ลืมหันมาอวยพร

“ขอให้ร้านมั่งเจ้!”

ชาร์รัฐส่ายหน้ากับพฤติกรรมที่แพ้ชวนตีแบบนี้ พอนึกขึ้นมาได้ เขาก็หันไปหาพนักงานจำเป็นของตนอีกครั้ง

“คุณโอเคหรือเปล่า”

ตอนแรกเขายังคิดเลยว่าถ้าเธอรู้ว่าคู่กรณีทำอะไรบ้าง หญิงสาวต้องอาละวาดขึ้นมาแน่นอน แต่ใครจะคิดว่านับดาวกลับยืนนิ่งอึ้งหน้าซีดแทน

“อะ...คะ ฉันไม่เป็นไรค่ะ” เธอชะงักก่อนจะมองเขากลับ นัยน์ตาของเธอเป็นประกาย ไม่ใช่ความชื่นชมหรือขอบคุณ แต่มันเป็นสายตาที่คล้ายกับการหย่อนไปยังความทรงจำบางอย่าง เป็นสายตาของความคิดถึงที่เขาไม่รู้ว่าทำไมทำไมนับดาวถึงกำลังรู้สึกแบบนี้ หรือว่าเธอเคยมีเรื่องแบบนี้ฝังใจ

เหตุผลหลายข้อผุดขึ้นมาในหัวเขา ชาร์รัฐวางมือบนไหล่เธอเบาๆ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงปลอบโยนที่ตนไม่ได้ทำมานานแล้ว

“ฉันคุณเอจันโตะนี่ไปเก็บ จากนั้นไปพักหลังเคาน์เตอร์ก่อนนะครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไรค่ะ คุณคิดมากไปแล้ว”

เธอหันมาส่งรอยยิ้มอย่างที่ยักทำเป็นประจำ ตอนนี้องที่เขาไม่เห็นร่องรอยใดๆ ในดวงตาของเธออีกแล้วราวกับว่าทุกอย่างกลับไปเหมือนเดิม เป็นตัวตนของผู้หญิงตรงหน้าที่ดูสดใส เต็มไปด้วยพลังชีวิตล้นปรี่

“แล้วแต่คุณ ถ้าไม่ไหวก็พัก ผมไม่ได้ใช้แรงงานไหนขนาดนั้น”

“รับทราบค่ะ” นับดาวตอบเสียงใส แล้วหมุนตัวหันไปยุ่งุ่นวายกับการเก็บจานและแก้วน้ำต่อ

เห็นแบบนี้แล้วเขาก็ยอมถอยให้เธอก้าวหนึ่ง เนื่องด้วยไม่

ต้องการบีบบังคับอีกฝ่าย บางทีการที่เขาเสนอแสดงความห่วงใยหรือแสดงท่าทีสงสารออกไปอาจจะเป็นการสร้างรอยแผลให้หญิงสาวโดยไม่รู้ตัว

ประมาณบ่ายสองกว่าๆ น้องพาร์ตไทม์ที่หายไปก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในร้านด้วยท่าทางเหนื่อยจัด ใบหน้าเด็กหนุ่มแดงก่ำเพราะออกแรงวิ่งสุดตัว แผ่นหลังจึงเปียกชุ่มเหงื่อเป็นวงกว้าง

“พี่เฉอ ขอโทษครับ ผมเกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อย โทรศัพท์ดันมาตายตอนนี้ด้วย เลยติดต่อกับพี่ไม่ได้”

นับดาวเห็นชาร์รัฐยืนตบป่าเด็กหนุ่มรุ่นน้องเบาๆ ก่อนจะส่งน้ำเปล่าให้ขวดหนึ่ง

“ไม่เป็นไร วิ่งมาไกลละสิ พักก่อน พี่ได้นับดาวมาช่วยแล้ว ไม่ต้องคิดมาก” พอชาร์รัฐอธิบายแล้ว เด็กหนุ่มคนนั้นก็ได้สังเกตเห็นเธอเต็มตา เขาก็อึ้งเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยขอโทษ

“ขอโทษที่ทำให้ลำบากครับ”

“ไม่เป็นไรคะน้อง พี่ว่าง อีกร้อยคนกันเองทั้งนั้น เรือล่มในหนอง ทองมันจะไปไหน จริงไหม”

พอเธอพูดเข้าอย่างนั้น ดวงตาของเด็กหนุ่มก็เบิกกว้าง มองเธอกับชาร์รัฐสลับกันไปมา ท่าทางตื่นเต้นและตกใจของอีกฝ่ายทำให้เธอยิ้มกว้าง อารมณ์ขุนม้าพลันสดใสขึ้นทันตา

อืม...นิยายของเธอไม่ค่อยเจตต์วอกแบบนี้เลยแฮะ

หนุ่มกินพืชที่กินเนื้อหรือเป็นหนุ่มใส่เสื้อที่ถูกหลอกกินดินะ

ดวงตาของเธอเป็นประกายเจิดจ้า เริ่มคิดแล้วว่า จะลองเอาแคร์กเตอร์ของเด็กพาร์ตไทม์คนนี้ไปพัฒนาต่ออย่างไรดี

“พะ...พวกพี่?”

“ไม่ใช่อย่างที่คิดหรอกอหิ ไปเตรียมตัวหลังร้านก่อน”

บาร์ริสตาหนุ่มที่พ่วงด้วยตำแหน่งเจ้าของร้านรีปัดดับทไม่ให้
รุ่นน้องคิดอะไรไปไกลกว่าความจริง เขามองดวงตาพราวระยับของคน
ซีแก่แล้วก็อ่อนใจ

“อย่าพูดอะไรแปลกๆ หลอกเด็กสิครับ”

นับดาวหัวเราะเบาๆ ก่อนจะยื่นกอดอกมองชายหนุ่มตรงหน้า
เล็กน้อย พอแก่ลึงให้อีกฝ่ายเผยสีหน้าจนใจออกมาได้แบบนี้แล้วก็รู้สึก
ว่าเธอได้กำไรมาไม่น้อยเหมือนกัน

“คุณเรียกน้องพาร์ตไทม์กลับมาสิคะ เดี่ยวฉันจะอธิบายความ
สัมพันธ์ของพวกเราใหม่ ดีไหม”

จบประโยคของเธอชารัฐก็ส่งสายตาไม่เห็นด้วยสุดๆ เธอคิดว่า
เขาต้องจับทางได้แน่ๆ ว่า ไอ้ ‘ความสัมพันธ์’ ระหว่างเธอกับเขาที่พูด
ถึงนั่นคืออะไร

“น้องเขาชื่ออชิ เป็นน้องนักศึกษาที่ผมรู้จัก เขาจะทำงานที่วัน
จันทร์กับวันพุธช่วงเที่ยงเป็นต้นไป และวันเสาร์อาทิตย์เต็มวัน ถ้าคุณ
ลงมาเจอจะได้เรียกถูก”

“โอเคคะ ฉันจะจำเอาไว้ ว่าแต่คุณจะไม่ให้ฉันอธิบายกับน้อง
อชิไหมหะรอ เดี่ยวเขาจะเข้าใจผิดๆ ไปนะคะ” ถึงจะพูดออกไปแบบ
นั้น แต่นับดาวไม่ได้คิดอย่างที่พูดสักนิด

“น้องเขามาแล้ว คุณอยากจะกลับไปพักก็ได้ล่ะครับ” ชารัฐตอบ
ไม่ตรงคำถาม เขาเอ่ยปากคล้ายจะไล่เธออ้อมๆ แต่นับดาวไม่สนใจ
เธอยกไหล่พลางต่อล้อต่อเถียงกวนประสาทคนตรงหน้าต่อพลางยิ้ม
อย่างอารมณ์ดี

“เอ...แล้วแบบนี้ฉันจะได้ค่าแรงตามที่ตกลงกันไหมคะ”

ชารัฐรู้ว่าหญิงสาวตรงหน้ากำลังแก่ลึง เพราะสายตาของ
นับดาวไม่ได้เป็นกังวลอย่างที่ปากพูดเลย ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ตอบ
คำถามเธอ เพียงแต่หมุนตัวไปจัดการของต่อเจียบๆ

ส่วนนับดาวก็ไม่ใส่ใจที่เขาทำเป็นเมิน เธอกวาดตาไปรอบๆ ก่อนจะชะงักเมื่อสบตาเข้ากับบรรณาธิการสาวที่ยังคงนั่งอยู่ในร้าน อีกฝ่ายมักลอบมองเธอและซารัฐอยู่หลายครั้งด้วยแวตาทายาก รู้ยากเห็น

เธอถอดผ้ากันเปื้อนออกแล้วถือไว้ รอจนซารัฐหันมาสนใจ ตัวเองอีกครั้งถึงได้ยื่นมันให้เขา

“ตกลงคุณก็ยังจ่ายค่าแรงของฉันอยู่ไหมคะ”

ชายหนุ่มรับผ้ากันเปื้อนไป สายตาของเขาจับจ้องมาที่เธอ โดยตรง มุมปากของเขายกขึ้นเป็นรอยยิ้มที่ดูไร้พิษสง แต่นับดาว รู้สึกว่ามันมีอะไรที่ต่างจากรอยยิ้มอบอุ่นที่เขาชอบทำ...ต้องเป็นเพราะ แวดตาของเขาแน่ๆ

“คืนนี้ที่คุณว่ามันคืออะไรล่ะ”

และแล้วเขาก็เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาราวกับกำลังรอตอนให้ เธอจนมุม แต่มีหรือที่เธอจะกลัว

“ฉันจะชวนคุณดูเน็ตฟลิกซ์จนเช้าเลยคะ”

3

นัยน์ตาของเขาเป็นประกายวาววับผิดกับท่าทางสุภาพ นุ่มนวลที่เขาชอบทำ แววดตาที่เปลือยแสดงว่าขบขันคำพูดของเธอทำให้ นั้บดาวรู้สึกขุ่นเคือง หากเขาจะกล่าวหาเธอกว่าเก่งแต่ปาก แล้วคนที่ บอกว่าหนึ่งคืนไม่จำกัดรอบอย่างเขาจะทำได้สักเท่าไรหรือเสีย

“คุณอยากได้ของว่างระหว่างดูเน็ตฟลิกซ์ด้วยไหมคะ”

ในหัวของนั้บดาวจินตนาการไปถึงบรรดาชุดนอนไม่ได้นอนที่ซั้ด มาเป็นเรเฟอเรนซ์สำหรับทำงาน นึกขี้ใจอยู่ว่าจะอะไรที่จะดูพิเศษที่สุด

“ห้องผมสองฟุ่่ม ถ้าสายถือว่าคุณไม่เอาค่าแรงเอง”

เขาโน้มตัวลงมากะชิบให้ได้ยินแค่สองคนก่อนเดินเข้าไปหลัง เคาน์เตอร์ นั้บดาวยกมือจับหูตัวเองอย่างไม่ได้ตั้งใจ ขณะเดียวกัน ก็เปลือยหันไปสบตาบรรณาธิการสาวไม่รู้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว

แววดตาของอีกฝ่ายมีความสงสัยใคร่รู้อย่างชัดเจน พอเห็นความ กระหายอยากรู้และท่าทางร่อนรนอยู่ไม่สุขของอีกฝ่ายแบบนี้ นั้บดาว ก็รู้สึกเหมือนได้ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กลับมา เธอสวนตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง ที่สดใส แล้วหมุนตัวเดินไปเอาข้าวของของตัวเองจากหลังเคาน์เตอร์ ก่อนกลับยังไม่วายเอ่ยหยอกเจ้าของร้านให้เด็กพาร์ทไทม์ได้ยินอีกรอบ

“สองฟุ่่มพร้อมของหวาน อย่าชิงกลับไปก่อนละกันคะ”

เวลาสองทุ่มเป๊ะๆ เธอก็มาอยู่ในห้องของชาร์รัฐ ทุกอย่างในห้องยังเหมือนเดิม แต่การมาเยือนครั้งนี้ทำให้เธอสำรวจที่พักของเขานานขึ้น ข้าวของในห้องทั้งหมดถูกเก็บเป็นระเบียบเรียบร้อย กลิ่นของห้องก็หอมสะอาดเหมือนเจ้าของไม่มีผิด นับดาวยกขวดไวน์ในมือที่ขอบถือเก็บไว้ขึ้นมา แล้วถามชายหนุ่มที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องนอนของตัวเอง

“คุณอยากให้ฉันเอาไปวางไว้ตรงไหนไหมคะ”

“ไวน์?”

น้ำเสียงทวนถามอย่างไม่เข้าใจของชายหนุ่มทำให้เธอต้องเฉลยจุดประสงค์ที่เอามันมาด้วย

“ไม่คิดว่ามันเป็นการฉลองหน่อยหรือคะ”

“ผมมีของหวานในตู้เย็น คุณจะกินไหม”

นับดาวพยักหน้าก่อนจะวางขวดไวน์ไว้บนโต๊ะในห้องนั่งเล่น แล้วเดินไปเปิดตู้เย็นของเขาราวกับเป็นเจ้าของ เธอเห็นชีสเค้กที่หน้าตาคล้ายๆ กับขนมที่อยู่ในตู้ของร้าน จึงเหลียวไปมองเขาเล็กน้อย

“สูตรใหม่ ผมยังไม่เคยเอาลงร้าน”

เธอพยักหน้ารับแล้วหยิบมันออกมาสองชิ้น ค่อยๆ ช้อนเล็กที่อยู่ไม่ไกลติดมาพร้อมแก้วไวน์ทรงสูงสองใบ แล้วเดินมานั่งที่โซฟาตัวยาวที่ชาร์รัฐนั่งอยู่แล้ว พอนั่งใกล้ๆ อีกฝ่ายแล้วเธอก็เห็นว่าปลายผมของเขายังขึ้นอยู่เล็กน้อย แถมยังได้กลิ่นหอมสะอาดที่เป็นตัวเขาลอยออกมา กลิ่นเบาบางที่ทำให้หัวใจเธอเต้นรัวขึ้นมา

“ฉันเอามาเผื่อคุณด้วย”

นับดาวจัดแจงวางขนมและเปิดขวดไวน์ จากนั้นก็ยกขวดรินน้ำสีเข้มลงแก้วทรงสูงที่หยิบติดมาจากชั้นของชายหนุ่ม กลิ่นไวน์ที่บ่มมานานไหลออกจากขวดทันทีที่เปิดออก

ชาร์รัฐคิดขึ้นมาในทันทีว่ามันเป็นกลิ่นที่ทั้งหวานนุ่มและลุ่มลึก

ชวนให้มอมเมา ไม่ต่างจากตัวหญิงสาวเลยสักนิด

เขามองหญิงสาวที่เอาขนมเข้าปากคำ จิบไวน์ตาม แล้วรู้สึกทั้ง ผ่อนคลายทั้งแปลกใจ นึกอยากรู้ว่าวินาทีต่อไปเธอจะมีอะไรมาทำให้ เขาประหลาดใจได้อีกบ้าง

ดูก็รู้ว่าพวกเขาสองคนมีเป้าหมายที่จะใช้เวลาด้วยกันในคืนนี้ อย่างไร แต่นับดาวดูไม่เคอะเขินเลยแม้แต่บ่อย

“ถ้าเลิกมองฉันแล้ว ก็เปิดเน็ตฟลิกซ์สิคะ”

เสียงหวานของเธอสูงขึ้นเล็กน้อย เป็นโทนเสียงออกคำสั่ง ทว่า มันไม่ได้น่ารำคาญเสียทีเดียว

จู่ๆ เขาก็ค้นพบว่านับดาวไม่ใช่แม่ตัวร้ายอย่างที่แสดงออก ชาร์ลส์กดเปิดโทรทัศน์ จากนั้นก็เริ่มเลื่อนๆ ไล่ดูรายการที่น่าสนใจ จน สุดท้ายพวกเขาก็เลือกซีรีส์สืบสวนสอบสวนฝรั่งมาเรื่องหนึ่ง

กิจกรรมของพวกเขากลายเป็นการดูซีรีส์ขึ้นมาอย่างจริงจัง ระหว่างดูเขาก็ไม่ลืมคว้าแก้วไวน์ที่อีกฝ่ายรินให้ขึ้นมาจิบรับรสบ้าง

สัมผัสหวานเจี๋ยรสขมทำให้เขารู้สึกเหมือนว่ากำลังชิมคนข้างๆ อยู่อย่างไรอย่างนั้น

จนเวลาเลยไปเกือบสามทุ่ม สายตาของเขามองอยู่ที่หน้าจอ โทรทัศน์ก็จริง แต่สมองกลับไม่ได้คล้อยตามซีรีส์ที่ฉายอยู่แม้แต่บ่อย หัวของเขาว่างเปล่า เหมือนแค่เวลานี้เขานั่งอยู่เฉยๆ ชิมซับบรรยากาศ ที่มีหญิงสาวอยู่ด้วย ลื่นและทั่วโพรงปากค่อยๆ ละเลียดรับรสไวน์ใน แก้ว จมูกสูดกลิ่นหอมหวานประหลาดที่แทรกซึมมา มันเป็นกลิ่น หวานๆ ที่ผสมอยู่ในอากาศ เป็นกลิ่นที่ไม่เคยเกิดขึ้นในห้องของเขา

ชาร์ลส์พยายามแยกแยะอยู่ว่าทั้งรสชาติและความหวานที่ได้ สัมผัสคืออะไร

“คุณจะไม่ทำอะไรหน่อยหรือคะ”

เสียงของนับดาวไม่ได้ดังไปกว่าเสียงโทรทัศน์ แต่มันกังวานอยู่

ในหัว กลบทุกเสียงจนมิด ชารัฐสุดลมหายใจเข้าก่อนจะวางแก้วไวน์
ในมือ พลางหันไปสบดวงตาเรียวคมของเธอ

“คุณพร้อมแล้วหรือครับ”

เขามองลึนสีชมพูของหญิงสาวที่เลียริมปากที่แห้งตัวเอง ก่อน
จะได้ยินเสียงคำตอบของเธอ

“ฉันพร้อมตั้งแต่เข้ามาในห้องคุณแล้วค่ะ”

ขณะที่ชายหนุ่มขยับตัวเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ หัวใจของเธอ
พลันเต้นแรงขึ้นมา นับดาวสุดลมหายใจเข้าปอด นอกจากออกซิเจน
ที่ต้องการแล้ว เธอได้กลิ่นหอมหวานของกาแฟผสมกับกลิ่นสดชื่นบน
ตัวเขา เธอไม่แน่ใจว่าโทรศัพท์ดังตอนไหน ไม่รู้ว่าเขาอุ้มเธอมาที่
ห้องนอนอย่างไร แต่ที่รับรู้ตอนนี้คืออุณหภูมิอุ่นร้อนของฝ่ามือชารัฐที่
วางลงบนเอวของตน

“คุณตื่นเต้น?” ปลายเสียงของชารัฐสูงขึ้นเล็กน้อย นัยน์ตาของ
เขาเป็นประกายวาววับจนเธอหมั่นไส้

“คิดไปเองแล้วค่ะ”

เธอควบคุมไม่ให้เสียงตัวเองสั่น พริบตาเธอก็ดันตัวชายหนุ่ม
ออกพร้อมผลักให้เขาล้มลงนอนบนเตียงแทน

ร่างของเธอเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วก่อนจะนั่งคร่อมร่างเขา
รั้งปลายเสื้อของเขาและบังคับให้ชายหนุ่มถอดมันทิ้งไป จากนั้นก็ใช้
ปลายนิ้วลากผ่านหน้าอกเปลือยเปล่า เลื่อนมาเรื่อยๆ จนถึงหน้าท้อง
ที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ

“คุณนี่มันน่ากินสุดๆ ไปเลย” เธอพูดพลางกลืนน้ำลายอย่าง
ยากลำบาก เธอโน้มตัวลงไปที่ก้นริมฝีปากเรียวของชายหนุ่ม นอกจาก
ความนุ่มแล้วยังรู้สึกได้ถึงรสของไวน์หวานๆ ที่ซึมเข้ามา

มือทั้งสองของเขาประคองเอวของเธอ ริมฝีปากของเธอกับเขา

เคลื่อนไหวกลิ้งกันและกันอย่างหิวกระหาย ลื่นร้อนของชายหนุ่ม
ตัวตึงเกี่ยวกับลื่นของเธอพลางตรวจสอบทุกสัมผัสของความหวานใน
โพรงปาก พอรู้ตัวอีกครั้งชุดกระโปรงของเธอก็ถูกขยับขึ้น นับดาวยกมือ
ขึ้นสูงให้เขาถอดชุดของตัวเองออกได้สะดวก เนื้อตัวเหลือเพียงชุด
ชั้นในสีขาวปกปิดร่างกาย พอเธอขยับตัวก็สัมผัสได้ถึงบางอย่างที่กำลัง
นูนดันอยู่ ที่มาคงเป็นเจ้าสิ่งที่อยู่ใต้กางเกงของเขา

“ท่าทางอึดอัดนะคะ” เธอเฝ้าหย่อนหน้าค่อยๆ ใช้นิ้วลูบเบาๆ
บนจุดที่พองนูนขึ้นมา

“อย่าชนครับ” เขาเอ่ยเสียงพราวพลางจับข้อมือไม่ให้เธอขยับ

ชาร์ลส์ย่นร่างของตัวเองให้ลุกขึ้นมา ทำให้ท่าทางของทั้งสอง
เปลี่ยนไป กลายเป็นเธอกำลังนั่งคร่อมบนตักหันหน้าประชิดชายหนุ่ม
มือทั้งสองวางพาดบนไหล่กว้างและปล่อยให้ริมฝีปากของเขาจูบบน
ผิวกายของตัวเองไล่ไปตามแอ่งซี่โครงอย่างอ้อยอิ่ง

ตะขอลือในจากด้านหลังถูกปลดออก ก่อนที่มันจะถูกโยนไป
กองที่พื้นด้วยฝีมือของชาร์ลส์ ตามด้วยชั้นในชั้นสุดท้ายที่ค่อยๆ ถูกรด
ออกจากเร็ววชา สัมผัสจากปลายนิ้วชายหนุ่มเป็นดังกระแสไฟที่แล่น
ผ่านไปทั่วร่างกายของเธอ นิ้วมือของเขาสัมผัสเข้าที่จุดอ่อนไหวที่สุด
ของเธอ

“คุณเปียกแล้ว”

เขากดเสียงต่ำไม่ต่างจากเสียงกระซิบ อากาศเย็นภายในห้อง
ทำให้เธอขนลุก แต่เหนือสิ่งอื่นใด การที่เขาใช้นิ้วหยอกเย้าดอกไม้มอง
เธอเรื่อยๆ ไม่หยุดแบบนี้ มันทำให้สมองของเธอขาวโพลน ลมหายใจ
หอบหนักกว่าครั้งก่อน มือไม้พลันอ่อนระทวย ได้แต่ยึดไหล่เขาเป็นที่
พึ่ง เธอขบริมฝีปากกลั้นไม่ให้ตัวเองหลุดเสียงครางออกไป

“ผ่อนคลายนะครับ”

เอาอีกแล้ว...เสียงนุ่มของเขาไม่ต่างจากมนตร์สะกด เธอเพลอ

ปล่อยตัวให้เขาสำรวจไปทั่วร่างกาย ลำคอหลุดเสียงครางแผ่วเบาออกมา ความใกล้ชิดทำให้เธอได้ยินเขาส่งเสียงครางต่ำในลำคออย่างพอใจ พริบตาต่อมาเธอก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อนิ้วของเขาเปลี่ยนจังหวะ เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ทั้งยังออกแรงกดจนเธอต้องบิดเร่าเพราะความรู้สึกแปลกใหม่ที่เกิดขึ้น หัวอึดใจก็เธอส่งเสียงหวีดร้อง จิกเล็บลงบนผิวหนังของชายหนุ่มจนเป็นรอยยาว

ความรู้สึกในเวลานั้นเหมือนเธอได้ล่องลอยไปจนสุดขอบฟ้า จากนั้นก็ทิ้งดิ่งตกลงมากระทบพื้น ความรู้สึกที่สุขขบประโมทย์ และต้องการมันอีกครั้งกับปลาที่ต้องการน้ำพาให้ร่างกายของเธออ่อนปวกเปียก แต่พอนึกได้วากำลังเผยแพร่ทางไม่ประสาให้เขาจับสังเกตได้ นับดาวก็พยายามกดฟันทำที่เป็นไม่สนใจความรู้สึกเสียชานที่ได้สัมผัสเป็นครั้งแรก

ชาร์รัฐยิ้มมุมปากเมื่อเห็นใบหน้าของคนชอบอวดดีแดงก่ำ ลมหายใจของหญิงสาวหอบถี่ พอเขาเอนตัวให้ร่างเล็กๆ ของเธอนอนลงบนเตียง ชาร์รัฐก็ได้เห็นเรือนร่างเนียนละเอียดของหญิงสาวเต็มตา

เขาเข้าไปทั่วร่างกายของเธอ ผิวของเธอเรียบสม่ำเสมอไม่ต่างจากกระเบื้องเคลือบ เรียวยาวว ดันขาสมส่วน เอบางคอดกึ่งหน้าอกที่พอเอื้อมไปสัมผัสก็ลื่นออกจากฝ่ามือ แม้จะพอเห็นรอยแตกที่ผิวบริเวณสะโพกและต้นขาของเธอจางๆ แต่เขาก็โน้มตัวไปพรมจูบที่รอยแตกดังกล่าว

เขารู้ว่าผู้หญิงหลายคนกังวลเรื่องแบบนี้ แต่เขาไม่เคยถือสา เวลานี้ชาร์รัฐรู้สึกว่าผู้หญิงตรงหน้าเขาสมบูรณ์แบบแล้ว ทุกร่องรอยบนผิวหนังคือหลักฐานของความพยายามที่เธอผ่านมา ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่ามันน่ารักมากกว่าจะมองว่าน่าเกลียด

เสียงครางเบาๆ จากลำคอของหญิงสาวไม่ต่างจากเสียงลูกแมว พังแล้วชาร์รัฐอดรู้สึกคันยุบยิบในใจไม่ได้ ร่างกายของเขามีอิทธิพลต่อ

เขากว่าที่คิด ยิ่งเลื่อนไปสัมผัสส่วนไหน เขาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนผู้ค้นพบดินแดนใหม่ที่มีตัวเขาเป็นผู้ครอบครองเพียงผู้เดียว

กลิ่นกายหอมอ่อนๆ เป็นเอกลักษณ์จากนบดาวทำให้เขาตื่นตัวขณะเดียวกันก็รู้สึกเหมือนกำลังตกอยู่ในภวังค์ เขาค่อยๆ เล้าโลมเธอไปที่ละจุดช้าๆ ถึงมันจะเป็นแค่เชือกที่ที่เกิดจากผลประโยชน์ร่วมกัน แต่เขาอยากให้นางสาวรู้สึกร่วมไปด้วยกัน ไม่ใช่การฝืนใจให้อีกฝ่ายรองรับอารมณ์และความต้องการอยู่ฝ่ายเดียว

หลังจากพรมจูบและลูบไล้ทั่วร่างกายของนางสาวจนเธอหายจากอาการตื่นเกร็ง ความอึดอัดที่แสบกลางร่างกายทำให้เขาตัดสินใจปลดพันนาการ ปล่อยให้ร่างกายตัวเองเป็นอิสระจากเสื้อผ้าที่ขวางกั้น พริบตา ร่างกายของพวกเขาเปลี่ยนแปลง ผิวกายที่เสียดสีกันทำให้อุณหภูมิภายในห้องร้อนขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

นิ้วของเขาค่อยๆ เคลื่อนมาคลึงยอดอกสีอ่อน สัมผัสเช่นนี้ทำให้ร่างกายของเธอสั่นสะท้าน นิ้วเท้าเผลอจิกฝ่าเท้าที่นอน ชาร์ลส์โถมตัวเข้าไปใกล้ ใช้ลิ้นอุ่นร้อนเล้าโลมยอดอกของนบดาวสลับกับการบีบคลึงไปมา

รอนร่างกายของนางสาวไม่เหลืออาการเกร็งแล้ว เขาถึงได้กระซิบถามข้างหูเธออีกครั้ง

“คุณพร้อมหรือยัง”

นัยน์ตาของเธอจ๋าววและแดงก่ำ สะท้อนภาพใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน นบดาวหุบตาหลบสายตาเขาเล็กน้อยก่อนจะหันมาสบประสานอย่างใจกล้า ริมฝีปากขยับบอกเบาๆ

“รออะไรอยู่คะ”

เมื่อได้สัญญาณยินยอม ชาร์ลส์ก็ไม่รอช้า หันไปคว้าซองถุงยางอนามัยที่เตรียมเอาไว้ขึ้นมาก่อนจะสวมมันลงบนตัวตนที่แข็งร้อน เวลานั้นเขาเห็นว่าสายตาของนบดาวไม่ได้ละไปจากตัวเขาเลย

ชายหนุ่มยิ้มมุมปากก่อนจะวางมือทั้งสองข้างบนสะโพกของเธอ
“จะขอให้หยุดไม่ได้แล้วนะ”

ไม่ทันที่หญิงสาวจะได้ตอบ เขาก็ค่อยๆ ดันสะโพกตัวเองให้ขยับเข้าไปแนบชิดกายนับดาว จังหวะนั้นที่เขารู้สึกว่าได้ก้าวผ่านเข้าไปยังดินแดนที่ไม่มีทางหวนกลับ ร่างกายของทั้งสองคนประสานรวมเข้าเป็นหนึ่ง ความใกล้ชิดเหนียวรั้งและบีบรัดจนเขาต้องครางเสียงต่ำ ตัวตนของเธอทั้งแน่นและร้อนจนชาวิญญูต้องค่อยๆ ปรับท่าทางของตนให้สอดคล้องกับร่างกายหญิงสาว

ร่างของนับดาวสั่นเทิ้ม สะโพกของเธอพยายามจะขยับหนีสัมผัสจากเขา แต่นั่นก็ยิ่งทำให้แรงเสียดสีทั้งแรงทั้งรัดและเสียวซ่ากันไปพร้อมๆ กัน ชาวิญญูเห็นเธอกัดริมฝีปากแน่น ไม่ยอมผ่อนคลายตัวเองลง ยิ่งเธอเกร็งมากเท่าไร แรงบีบรัดจากส่วนนั้นก็ยิ่งทำให้เขาจวนเจียนระเบิด ความคับแน่นและความรู้สึกเช่นนั้นทำให้ชาวิญญูคล้ายจะรับรู้บางอย่างได้โดยธรรมชาติ พอเหลือบเห็นเลือดที่ไหลออกจากกลีบดอกไม้แสนอ่อนไหวของหญิงสาว เขาก็เข้าใจทันที

ผู้หญิงคนนี้เป็นปากเก่ง กร้านโลก แต่จริงๆ แล้ว คี้นี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเธอเท่านั้น

วินาทีนั้นเขาก็อ่อนใจขึ้นมา ร่างกายที่อ่อนร้างจึงเริ่มขยับอย่างแผ่วเบา พร้อมกับเอ่ยปลอบขวัญอีกฝ่าย

“หายใจลึกๆ ปล่อยให้ผมนำเอง”

เขาโน้มตัวลงจูบริมฝีปากอ้อม ทั้งดูดเข้าและหลอกหล่อ เบนความสนใจจากความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นครั้งแรกของหญิงสาว ขณะเดียวกันก็ขยับสะโพกเพื่อหาจังหวะที่ตอบรับพอดีกับร่างบาง

“อ้อ!” เสียงครางของนับดาวฟังแล้วรู้สึกเพลินหู พอร่างกายของเธอลดความเกร็งลงแล้ว วินาทีต่อมาชาวิญญูจึงสอนให้หญิงสาวรู้ถึงความสุขของเพศรสที่แท้จริง

แก่นกายของเขาขยับเข้าออกจุดที่อ่อนไหวที่สุดของนับดาว เสียงครางสะอื้นยิ่งปลุกเร้าให้เขาขยับสะโพกมากกว่าเดิม มือของเธอบัดปายไปมาจนสุดท้ายชารัฐต้องรวบไว้เหนือศีรษะหญิงสาว เอวของเขาและเธอสอดประสานเป็นจังหวะจนกลีบดอกไม้ของเธอฉ่ำวาวไปด้วยน้ำรัก

“นับดาว อย่าหลับตา”

เขากดเสียงบอกให้เธอลืมตา เมื่อเปลือกตาของเธอเปิดขึ้น เขาจึงให้โอกาสนี้ร้งว่างที่นอนอยู่ให้ลูกกลับมา นั่งบนตักเขาเช่นเดิม ท่าทางที่แนบชิดกันมากขึ้นเช่นนี้ทำให้การสอดประสานระหว่างร่างกายของทั้งคู่ยิ่งลึกล้ำขึ้น

เสียงของหญิงสาวขาดห้วงเป็นจังหวะ เขากอดเธอเอาไว้รับสัมผัสของเขา ควบคุมให้เธอขยับตามที่เขาต้องการ วงแขนเรียวกอดลำคอของเธอเอาไว้ ปลายเท้าจิกฝ่าเท้าที่นอนไม่หยุด

“นับดาว จากนั้นผมจะให้คุณขยับ”

จู่ๆ เขาก็หยุดการเคลื่อนไหว ปล่อยให้แก่นกายเต้นตุบๆ อยู่ในร่างเธอ นับดาวชะงักไปเล็กน้อย เธอมองหน้าเขาราวกับเด็กที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม เธอและเขายังไปไม่ถึงจุดที่สุขสม การที่เขาหยุดขยับทำให้หญิงสาวยิ่งกระสับกระส่าย สุดท้ายเธอก็ค่อยๆ ขยับเอวและสะโพกขึ้นลงช้าๆ เพื่อหาจังหวะและจุดที่สบายที่สุด

หน้าอกของเธอเสียดสีกับแผ่นอกของเขา มือของชารัฐทั้งสองข้างวางลงบนเอวคอดกึ่ง ส่วนริมฝีปากและลิ้นของเขาก็ไม่ได้อยู่เฉย มันค่อยๆ ละเอียดชิมยอดดอกสีอ่อน ทั้งดูดเม้ม ขบกัดเบาๆ

“คุณเป็นหมาหรือไง อ้า!”

นับดาวเอ่ยปากคล้ายจะต่อว่า แต่พอเขาขบเม้มยอดดอกที่ชูชัน เธอก็หลุดครางเสียงหลง ใบหน้าของเธอแดงก่ำ นัยน์ตาเป็นประกาย ต้องการคาบโทษเขาอย่างถึงที่สุด

ชารัฐไม่ปล่อยให้หญิงสาวได้โอกาสเอาคืนเขา ตอนนั้นเธอยังเป็นแค่เด็กน้อยหัดเดิน ไม่มีทางรู้दनน้ำลู้เขาได้ เขาจึงขยับตัวเร็วขึ้นจนการขยับของนับดาว ร่างของเธอสั่นสะท้าน เสียงเนื้อเสียดสีดังฟังชัด

เวลานี้สมองของนับดาวว่างเปล่าคิดอะไรไม่ออก ยิ่งเขารุกล้ำเข้ามามาก เธอก็ยิ่งเจ็บและเสียวซ่านจนนึกว่าตัวเองจะขาดใจตาย แต่ขณะเดียวกันเธอก็กลับรู้ลู้กว่าหากเขาหยุดขยับ ร่างของเธอจะทรมานอย่างถึงที่สุด นับดาวได้แต่ระบายความเจ็บปวดลงบนเนื้อของเขา จิกเล็บลงบนไหล่และแผ่นหลังของชายหนุ่ม กอดเขาไว้แน่นตามสัญชาตญาณ เมื่อสัมผัสของเขาระชั้นถี่และรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

หญิงสาวไม่แน่ใจว่าเสียงร้องครางหวนนั้นคือเสียงตัวเองหรือไม่ เสียงร้องครางที่ฟังดูทั้งทรมานทั้งร้องขอเช่นนี้ทำเอนับดาวรู้ลู้กไม่ป็นตัวของตัวเอง เธอก็ดริมฝีปากไว้ไม่ให้เสียงเหล่านี้เล็ดลอดออกไป แต่ดูเหมือนชารัฐจะไม่ยอม เขากลับโน้มใบหน้ามาจูบเธอ ลิ้นร้อนหยอกล้อให้เธอเปิดปาก ขณะเดียวกันก็ขยับสวบสาบเข้าออกร่างกายของเธอไม่พัก

จนสัมผัสสุดท้ายที่เขาสอดแทงเข้ามา รวากับร่างกายของเธอได้รับการเติมเต็ม นับดาวส่งเสียงกรีดร้อง ร่างกายของเธอสั่นสะท้านก่อนจะเผลอแอ่นตัวขึ้นกระตุกเล็กน้อยตามสัญชาตญาณ ความพึงพอใจและความสุขสมแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย ทั่วร่างเบาหวิวราวกับคนไร้กำลัง ชารัฐขยับตัวถอนแค้นกายร้อนระอุออกจากการสอดประสาน ปล่อยให้เธอกอดเขาไว้และพักหายใจหอบถี่ แค้นกายร้อนของเขาเปียดเสียดบริเวณท้องน้อยของเธอ

นับดาวก้มมองดูมันที่ยังคงฝังาดลู้ วินาทีนั้นลำคอของเธอก็รู้ลู้กแห้งผาก ในใจคิดว่าตนเองถึงขั้นตะกละตะกลามนัก ถึงจะพอใจแต่เธอยังไม่รู้ลู้กเต็มอิมเลยสักนิด

“นับดาว”

เสียงทุ้มต่ำที่ซานเรียกทำให้เธอต้องร้องตอบเสียงเบาในลำคอ เธอประสานสายตาเข้ากับนัยน์ตาที่เต็มไปด้วยเปลวไฟของชายหนุ่ม

จากนั้นเธอก็รู้สึกว่าการโลกของเธอหมุนเหวี่ยงเปลี่ยนทิศทางอีกครั้ง คราวนี้เขาถึงกับหมุนตัวเธอให้หันหน้าออก ยังไม่ทันได้พูดอะไร เจ้าแก่นกายร้อนผ่าวของชายหนุ่มก็ดันพรวดรุล้ำเข้ามาในร่างกายของเธออีกครั้ง จังหวะรักของเขาทั้งรุนแรงและรวดเร็ว ความสุขในร่างกายของเธอพุ่งถึงขีดสุด ยิ่งเขาส่งเสียงคำรามครางต่ำในลำคอด้วยความพอใจ ร่างกายของเธอก็ยิ่งตื่นตัว เผลอขยับสะโพกและแอ่นกายตอบรับการรุล้ำของเขา

นับดาวไม่อาจเห็นนัยน์ตาที่เป็นประกายวาววับของชายหนุ่ม เขาหลุดช้าออกมาก่อนที่จะขยับมาไล่จับลาดไหล่ของเธอ ได้ขึ้นเรื่อย ๆ และขบลงที่ใบหูเล็กกลางพุดขึ้น

“เรียนรู้ไฉนนะ”

เธอกัดริมฝีปาก ไม่อยากได้กลับ สองมือจิกกำหมอนบนที่นอน คล้ายจะระบายความรู้สึกเสียชานนี้ออกไปบ้าง แต่แรงกระแทกของ เขาทำให้เธอหลุดเสียงครางออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่ เอวของเขาดูไม่ลดจังหวะลงเลยแม้แต่บ่อย

มือของเขาเคลื่อนไหวมากอบกุ่มหน้าอกของเธอไว้ ปลายนิ้วหยอก เล่นกับยอดอ่อน เธอไม่อาจทนเก็บทุกอย่างไว้ได้อีกแล้ว ริมฝีปากหลุด เสียงครางและอ้อนวอนออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

“พี่เมอ บะ...เบาหน่อย”

แทนที่คำขอของเธอจะสัมฤทธิ์ผล โลกของเธอกลับถูกเหวี่ยง หมุนกลับอีกครั้ง กลายเป็นเขากำลังประสานสายตาเข้ากับเธอ ร่างกายของทั้งสองคนแนบชิดจนไม่เหลือช่องว่างใดๆ

มือทั้งสองของเธอโอบลำคอเขาไว้ถนัดในมิตี ขณะที่เอวของเธอก็ขยับตอบรับเขา เร็วช้าทั้งสองข้างเกาะเกี่ยวเขาไว้แน่นราวกับจะ

หลอมให้ชายหนุ่มกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน

จังหวะที่รุนแรงกลายเป็นจังหวะช้าเนิบนาบแต่รุนแรงต่อทุกสัมผัส เขาหยอกล้อ ดึงเวลาให้เธอเฝ้าวอนขอให้เขาขยับเข้าไปในร่างกายเธอมากขึ้น ลึกขึ้น

“นับดาว...พุทลี พุดออกมา”

เธอก็ดริมฝีปาก ไม่ยอมบอกความต้องการของตัวเอง แต่เขาก็มีวิธีบีบบังคับ ถึงกับยอมขยับตัว ปล่อยให้แค่ส่วนหัวค้างอยู่ในร่างกายของเธอ แต่ไม่ยอมเข้ามาเติมเต็มความว่างเปล่านี้

“คะ...คุณ!”

“เรียกชื่อผมสิ นับดาว ไหนคุณบอกจะเรียกผมว่ายังไงนะ หืม”

นับดาวทำเป็นไม่สน ในเมื่อเขาไม่ขยับเธอก็จะขยับเอง แต่คนตัวโตกว่ารู้ดี ถึงได้ตริ้งสะโพกของเธอไว้ไม่ให้ทำตามใจชอบ

เธอถึงตาใส่ แต่อีกฝ่ายกลับทำเป็นทองไม่รู้ร้อน

“พุทลี ไม่อย่างนั้นผมก็จะไม่ขยับ คุณ...ก็ไม่ได้ขยับ”

ความอายและความต้องการพลุ่งพล่านไปทั่วร่างกาย ใบหน้าของเธอร้อนจัด แต่สุดท้ายเธอก็ได้แต่พุดออกไป

“พี่เหมอ...นับดาวอยากได้ ขยับให้น้อง...นะคะ”

เสียงของเธอแหบพร่า แต่เต็มไปด้วยความรู้สึกอดอ้อนเฝ้าวอนจนใจของชาร์รัฐอ่อนโยน ที่จริงเขาก็ทนแก้งเธอต่อไปไม่ไหวแล้ว เพียงแค่อยาก让她เปิดเผยธรรมชาติของตัวเองออกมา ในเมื่อพวกเขาต้องกลายเป็นคนที่ใกล้ชิดที่สุดเช่นนี้ เขาก็อยาก让她เผยตัวตนและความต้องการออกมาให้หมดเหมือนที่เขาเป็น

ชาร์รัฐขยับตัวเข้าไปในร่างกายของเธออีกครั้ง แค่นี้เสียงครางสุขสมก็หลุดออกจากลำคอของหญิงสาว เขาขยับเข้าออกซ้ำสลับเร็ว เป็นคนนำเธอสำรวจจินแดนใหม่แห่งนี้ ทว่าในจังหวะที่เขาผ่อนแรงลง นับดาวกลับใช้ขาเกาะเขาเอาไว้ด้วยกำลังทั้งหมด จากนั้นก็ตัวตัว

พลิกขึ้นมาอยู่เหนือเขา

“ตาฉันแล้วค่ะ”

เขายิ้มอ่อนใจ ยอมให้เธอคว้าชัยชนะ ปลอ่ยให้สะโพกของเธอ ขยับขึ้นลงเองตามที่ร่างกายและธรรมชาติเรียกร้อง มองดูร่างกายของเธอ ที่เหมือนผีเสื้อกำลังโบยบินเต้นรำอยู่บนร่างกายของเขา

เสียงครางหวีดดังขึ้นตามจังหวะที่ร่างกายของเธออยู่บนตัวเขา มือสองข้างของเธอวางยันที่แผ่นอก นัยน์ตาดำหวานฉ่ำของเธอมองเขาอย่างเคลิบเคลิ้ม จนจังหวะสุดท้ายที่ร่างกายของหญิงสาวขยับสะโพกขึ้นลง กลืนกินตัวเขาอย่างกระหาย ปลายเท้าของเธอจิกเกร็ง วินาทีนั้นเขารับรู้ได้ทันทีว่าเธอกำลังจะเสร็จ จึงชันชาขึ้นมาออกแรงขยับสะโพกสวนตอบจังหวะของเธอเป็นครั้งสุดท้าย

เสียงหวีดร้องและลมหายใจของนับดาวที่พุ่งทะยานเป็นสัญญาณของฝั่งฝันที่เธอตามหา ร่างกายของเธออ่อนยวบแต่ไม่ถึงกับไถลลงมาอิงซบเขา เธอยังคงหอบครางคร่อมเหนือร่างซาร์รัฐ ปลอ่ยให้ตัวตนที่ยังคงผาดแข่งกร้าวของเขาเต้นตุบๆ อย่างเร่รุ่มในร่างกายของเธอ

นัยน์ตาของนับดาวเป็นประกายเจิดจ้า หญิงสาวโน้มตัวลงมา บดเบียดริมฝีปากของเขา ขณะเดียวกันร่างกายที่อ่อนล้าของเธอก็ขยับเพื่อเริ่มต้นศึกรักใหม่อีกครั้ง

ลึนร้อนพัวพันกันคล้ายจะอาลัยอาวรณ์หากต้องแยกจากกัน จนกระทั่งเธอยอมปลอ่ยให้ริมฝีปากเขาเป็นอิสระ เสียงเล็กแหบพร่าที่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ของนับดาวก็ดังขึ้นพร้อมจุดประกายไฟในตัวเขาให้ลุกโชนอีกครั้ง

“พีเเมอ...พีนี้มันเด็ดจริงๆ”

4

กลิ่นกาแฟเข้มๆ และเสียงความเคลื่อนไหวด้านนอกปลุก
นับดาวจากฝัน เธอค่อยๆ ลืมตาตื่น ที่นอนที่ไม่คุ้นตา ผ่านมบนร่าง
ที่ไม่ใช่แบบที่ชอบหอม ไหนจะอาการปวดตามตัวที่ทำให้เธอทำหน้าวิ
พอยยับตัวถึงได้รู้ว่าร่างกายเปลือยเปล่า บนพื้นไม้เหลื่อเสื่อผ้าของเธอ
ที่ถูกโยนทิ้งเกลื่อนแล้ว ช่างนอกห้องมีเสียงดังกุกกัก คิดว่าเจ้าของห้อง
คงกำลังวุ่นวายกับชีวิตประจำวันของตัวเองอยู่

นับดาวมองหาโทรศัพท์มือถือของตนรอบตัว ทันใดนั้นก็นึกขึ้น
ได้ว่าตัวเองวางมันทิ้งไว้ที่โต๊ะรับแขกด้านนอก เธอตัดสินใจยับตัว
ลุกจากเตียงนอน แต่ร่างกายที่ปวดหน่วงๆ ทำให้เธอจำต้องค่อยๆ
เคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา อาการเมื่อยบริเวณสะโพกเป็นคำตอบอย่าง
ดีว่าเมื่อคืนเธอกับซารัฐผ่านศึกรักมาอย่างโชกโชนแค่ไหน

เธอยืนเปลือยเปล่าอยู่ข้างเตียง ไม่คิดจะเสียเวลาใช้ผ่านมบน
เตียงมาห่มตัวเองสักนิด นอกจากมันจะหนักและรุ่มร่ามแล้วยังทำให้
เธอเดินลำบากอีก

เมื่อคืนเธอไม่ทันได้มองห้องเขาเต็มตา เลยไม่รู้ว่ห้องนอนของ
เขามีตู้เสื้อผ้าและห้องน้ำในตัว

นับดาวถือวิสาสะเปิดตู้เสื้อผ้าของเขา ก่อนจะหยิบเสื้อยืดตัว

ใหญ่ของชาวจีนขึ้นมา มืออีกข้างเกาะเอาบ็อกเซอร์ที่อยู่ในแพ็กใหม่ออกมา แล้วถือของทั้งหมดเข้าไปในห้องน้ำ

ไม่รู้ว่าเขาเตรียมของไว้ให้เธอหรือเปล่า นับดาวถึงเห็นแปรงสีฟันและผ้าขนหนูผืนใหม่วางเตรียมไว้ข้างอ่างล้างหน้า

หญิงสาวมองมันเล็กน้อยแล้วทำความเข้าใจง่าย ๆ ในเมื่อเขาเตรียมไว้ให้เธอ เธอก็เต็มใจรับ

ระหว่างอาบน้ำ หญิงสาวได้สำรวจร่างกายของตัวเอง ตามลำคอ หน้าอก และไหล่เต็มไปด้วยรอยแดงและรอยฟื่นตื้น ๆ ส่วนท่อนล่างของเธอรู้สึกโหวงไปหมด มันแน่น ๆ จุก ๆ เวลาที่เคลื่อนไหวยังรู้สึกเจ็บอยู่บ้าง เมื่อคืนหลังจากเสร็จกิจเธอก็เหนื่อย ไม่มีแรงแม้แต่จะขยับตัว ร่างกายเปียกชื้นเพราะเหงื่อและน้ำรัก ยังดีที่ชาวจีนเป็นสุภาพบุรุษมากพอ เขาช่วยประคองเธอดีๆ และใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นเช็ดทำความสะอาดร่างกายของเธอ

ขนาดเธอเป็นแค่คุณนระยะหนึ่งของเขา เขายังดีแบบนี้ หากเป็นคนรักของชาวจีนจริงๆ นับดาวจินตนาการได้เลยว่าแฟนสาวของเขาคงเป็นผู้หญิงที่โชคดีมากแน่ๆ

ใช้เวลาไม่นานเธอก็ออกมาจากห้องน้ำ อาศัยสวมเสื้อยืดตัวใหญ่และกางเกงบ็อกเซอร์ตัวใหม่ของเขา

นับดาวเดินออกจากห้อง ภาพแรกที่เขาเห็นคือแผ่นหลังของชายหนุ่มที่กำลัง่วนวายอยู่ในครัว เรือนผมสีดำยาวของเขาถูกรวบขึ้น เธอรู้สึกว่าปอยผมที่เคลียอยู่ที่ต้นคอชายหนุ่มดูเซ็กซี่อย่างบอกไม่ถูก จากนั้นก็เหลือบเห็นรอยแดงและรอยฟื่นบนลำคอขาวๆ ของเขา... ดูท่าทางเมื่อคืนจะเป็นการพัวพันที่ดุเดือดไม่น้อย

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

ชาวจีนเหลือบมองเธอพลางยิ้มมุมปาก จากนั้นก็หันกลับไปทำมือเข้าต่อ

“นั่งก่อนครับ มือเข้าใกล้เสร็จแล้ว”

เธอทำตามอย่างว่าง่าย เดินไปนั่งลงที่โต๊ะกินข้าวใกล้ๆ เพ้าคางมองแผ่นหลังแกร่งและการเคลื่อนไหวของเขา

“Sleep with me free breakfast ด้วยเหรอะคะ”

เธอเริ่มกระเช้าเขาอีกครั้ง ชายหนุ่มส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ก่อนที่เขาจะหันมาพร้อมอาหารในมือสองจานแล้ววางลงบนโต๊ะตรงหน้าเธอ นับดาวมองไขดาว ใส่กรอก และขนมปังทาเนยที่ปิ้งเป็นสีเหลืองทองสวยงาม ตามด้วยกาแฟหอมกรุ่นที่วางตามมา

กลิ่นหอมๆ ทำให้ท้องเธอเริ่มร้อง ชายหนุ่มนั่งลงตรงข้ามเธอ ก่อนจะเชื้อเชิญให้เธอลงมือจัดการอาหารตรงหน้า

“กินก่อนนะครับ กำลังร้อน”

ถึงจะพูดแบบนั้น เขากลับไม่ลงมือกิน เอาแต่จ้องมองเธอ

“คุณมองฉันแบบนี้แล้วจะอิมไหมคะ”

“ไม่เรียกพี่แล้วเหรอะครับ เมื่อคืนออกจะคล่องปากแท้ๆ”

นับดาวชะงักไปเล็กน้อย เธอตัดสินใจวางช้อนล้อมลง มือเรียวหันไปคว้าถ้วยกาแฟตรงหน้าขึ้นมาจิบแทน รสชาติขมปนหวานพลันแผ่ซ่านในโพรงปาก ปฏิกิริยาของเธอให้ตื่นเต็มตัว

“ก่อนหน้านี้อย่างดูไม่ชอบใจอยู่เลยไม่ใช่เหรอะคะ”

เธอย้อนถามไปบ้าง แต่ชารัฐกลับมีท่าทางสบายๆ ต่างจากตัวตนก่อนหน้าของเขาลิบลิบ

แค่คืนเดียวก็เปลี่ยนคนไปได้แบบนี้เลยเหรอะ

นับดาวถือโอกาสสำรวจชายหนุ่มเต็มตาอีกครั้ง เมื่อคืนต่อให้มืดแค่ไหน เธอก็สามารถเห็นดวงตาที่เต็มไปด้วยประกายไฟร้อนแรงคู่หนึ่งของเขา ร่างกายที่สมบูรณ์แบบ พลละกำลังที่ปรนเปรอเธอไปถึงฝั่งฝันไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง กลิ่นกายรัญจวนที่เกิดขึ้นเฉพาะเวลาร่วมรักยังลอยอบอวลอยู่ใต้จมูกของเธอ ราวกับกลิ่นกายของเธอและเขา

ผसानเข้าเป็นหนึ่งใน เป็นกลิ่นที่น่าฉวิลหา ชวนให้อยากสัมผัสเหมือน
กาแฟถ้วยตรงหน้านี้

“ผมไม่เคยบอกว่าไม่ชอบนะ”

คำตอบของชาวรัฐทำเอาเธอผลอกระตุกมปากขึ้น เป็นรอยยิ้ม
ร้ายๆ ที่เธอมักทำเวลาอยากประศดใครสักคน

“เพ็ญรู้เหมือนกันนะคะ ว่าผู้ชายอย่างคุณก็มีมุมน้ำไม่อาย
แบบนี้ด้วย”

“พูดแบบนี้ก็ไม่ถูกนะครับ”

“ยังงี้คะ”

นับดาวเลิกคิ้วขึ้นพลางนึ้ยอนเรื่องราวของคนตรงหน้าเท่าที่
เธอรู้ให้มากที่สุด

เขาเป็นบาริสตา เป็นเจ้าของร้านกาแฟที่อยู่ชั้นล่างของตึก เป็น
เพื่อนบ้านของเธอ และตอนนั้นก็กลายเป็นเซ็กซ์เฟรนด์ของเธอ ส่วนเรื่อง
นิสัย...ชาวรัฐเป็นผู้ชายจริงจัง ไม่ใช่ผู้ชายที่อ้อระเหยลอยหายไปวันๆ
ดูเป็นคนโลกส่วนตัวสูง แต่กลับทำงานเข้ากับคนอื่นได้ง่ายมาก ดู
เหมือนจะเป็นคนเจียบขริม เย็นชา แต่จริงๆ เป็นผู้ชายที่รอยยิ้มสวย
และอบอุ่นที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็น (ในชีวิตจริง)

ข้อมูลทั้งหมดมาจากการสำรวจผ่านสายตาและเป็นการ
ประเมินจากที่เธอเคยพูดคุยกับเขา จะให้เธอพูดเต็มปากว่ารู้จักชาย
หนุ่มดีก็ไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้น นับดาวคาดไม่ถึงเหมือนกันว่าจะเห็นมุมน
แบบนี้ของชายหนุ่ม

“คุณยังไม่รู้จักผมดี นับดาว ดังนั้นคุณตัดสินผมทันทีเลยไม่ได้
หรอกนะครับ” พูดจบชาวรัฐก็ไปรอยิ้มสวยๆ ของเขา แล้วชักชวนเธอ
จัดการอาหารเช้าตรงหน้าต่อ “รีบกินเถอะ ผมว่าคุณน่าจะต้องการ
พลังงานไม่น้อยเลย”

ชายหนุ่มยิ้มมุมนปากอย่างมั่นใจ นับดาวจึงรู้สึกเสียการควบคุม

ตัวเองขึ้นมา

เขาต้องรู้แล้วแน่ๆ ว่าเมื่อคืน เธอคือ ‘มือใหม่’ อย่างแท้จริง
“วันนี้ฉันไม่มีงานค่ะ ยังไงก็พักได้เต็มที่ แต่คุณไม่ต้องเปิดร้าน
เหวอค่ะ”

หญิงสาวพยายามปรับท่าทีของตนให้เป็นปกติ สองมือหยิบ
ซองล้อมมาจัดการมือเข้าตรงหน้าต่อ ปากพูดเรื่องอื่นต่างๆ ไปเพื่อดึง
ความสนใจของคนตรงหน้า

“เปิด ผมลงไปจัดการร้านแล้ว ตอนนี้อธิธุร้านอยู่”

ชาว์รัฐหยิบถ้วยกาแฟขึ้นมาจิบบ้าง แล้วลงมือกินอาหารเข้าตรง
หน้าตาม

“อืม ไม่เลวเลยนะค่ะ”

เพราะไข่ดาวและไส้กรอก รวมถึงขนมปังปิ้งในงานทุกอย่างสุก
และกรอบกำลังดีอย่างที่เธอชอบ ถึงเป็นอาหารพื้นๆ ง่ายๆ แต่นับดาว
ก็ยังเอ่ยปากชมคนตรงหน้า

“หมายถึงมือเข้าหรือเรื่องเมื่อคืนครับ”

โชคดีที่เธอกลืนอาหารลงไปแล้ว ไม่อย่างนั้นคงมีหวังได้สลัก
ออกมาเป็นภาพน่าเกลียดอีก

“อยากได้คะแนนประเมินอันไหนล่ะค่ะ”

นับดาวเห็นประกายหยอกเย้าจากดวงตาของเขา แต่นี้ก็รู้แล้ว
ว่าชาว์รัฐกำลังพยายามเอาคืนเธออยู่

“ชอบอันไหนมากกว่า ก็ให้คะแนนอันนั้นสิครับ”

นับดาวแอบเขินเขี้ยว นึกอยากโวยวายขึ้นมาในใจ แต่สุดท้าย
เธอก็ส่งรอยยิ้มตามฉบับตัวเองกลับไปพร้อมคำตอบ

“มือเข้าอร่อยค่ะ ส่วนของหวานมือดีก็ไม่มีผิดหวัง แต่ไม่รู้จะ
อร่อยกว่านี้ได้อีกหรือเปล่า”

คนพึ่งเลิกคิ้วเล็กน้อยพลางยิ้มมุมปากอย่างรู้ทัน ชาร์ลส์มองหญิงสาวด้วยความขบขันเล็กน้อย ยิ่งเห็นท่าทางเหมือนลูกแมวที่พยายามพองขนชูส้นแบบนี้แล้ว เขาก็ยิ่งอารมณ์ดี

“อาทิตยน์ี่ยังเหลือเวลาอีกสองคืนให้พิสูจน์ถ้ายังไม่มั่นใจ แต่เท่าที่ผมจำได้ เมื่อคืนคุณก็พอใจอยู่นะครับ”

ชาร์ลส์ก็ย้อนไปยังคำพูดของเธอที่เอ่ยขึ้นหลังจากกินเขาเสร็จไปหนึ่งรอบ

“นี่มันเด็ดจริงๆ”

คิดแล้วชาร์ลส์ก็รู้สึกร้อนผ่าวขึ้นมา ใ้ว่าเขาเคยผ่านประสบการณ์แบบนี้มาเยอะ แต่แค่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนพูดจาตรงไปตรงมา กับเขาแบบนี้อย่างนี้นับดาวเคยทำเลยสักครั้ง

นับดาว...

ในความคิดเขาตอนแรกที่รู้จักเธอ ชาร์ลส์คิดว่าอีกฝ่ายเหมือนกับแมว เป็นแมวจอมเจ้าเล่ห์ ไม่ชอบให้ใครมาเอาเปรียบ หญิงสาวมีความมั่นใจในตัวเองสูงจนเขานึกสงสัยขึ้นมาในบางครั้งว่าอะไรจะมาทำลายภาพลักษณ์ของเธอแบบนี้ลงได้ พอได้คุยกับนับดาวแล้ว เขาก็ค้นพบอีกว่าหญิงสาวคือจอมกวนเบอร์หนึ่ง หากเธอจับสังเกตอะไรก็ตามจากเขาได้ นับดาวจะใช้นั้นมาล้อเลียนเขา หรือไม่เธอก็จะพยายามไล่ต้อนเขาให้จนมุม รวากับว่าเรื่องพวกนี้เป็นชัยชนะที่เธอโปรดปรานเป็นที่สุด

ทว่าภายใต้ท่าทางแข็งแรง สดใสร่าเริงของนับดาว ชาร์ลส์กลับรู้สึกทว่าหญิงสาวมีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ บางครั้งแวตาของเธอก็ทำให้เขาเผลอนึกถึงอดีตที่ผ่านมาแล้ว

ยังไม่ทันจะได้ก็นึกย้อนว่าใบหน้าของคนที่คุณเคยคนนั้นเป็นอย่างไร เสียงของนับดาวก็ดึงเขาออกจากห้วงความคิด

“คุณคงไม่ได้คิดจะดีกับฉันเพราะพวกเรามีอะไรกันใช้ไหมคะ”

สีหน้าของนับดาวตอนถามดูจริงจังกว่าที่เขาคาดไว้ สายตาของ

เธอที่ไม่มีแววล้อเล่นอยู่เลยทำให้ชารัฐกลับมานึกทบทวนจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอ เขาจึงตอบเธอกลับไปตามตรง

“ไม่ใช่เพราะเหตุผลนั้นหรอกนะคะครับ ผมไม่คิดอะไรฉาบฉวยแบบนั้นหรอก”

ที่เขาพูดเป็นความจริงทุกคำ ที่เขาดีกับเธอไม่ใช่เพราะว่าเธอคือคนที่เขามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย แต่เพราะเขายินดีทำ ในเมื่อเขาเต็มใจมอบบางสิ่งให้คนที่เขาต้องการ มันก็คือความต้องการของเขาเอง เขาจะไม่ยัดเยียดให้อีกฝ่ายต้องตอบแทน ชารัฐไม่เคยต้องการอย่างนั้น เขาแค่พอใจที่จะทำให้อีกฝ่ายนั้นเอง

ใช่แล้ว...เขาแค่รู้สึกพอใจที่ทำอะไรหลายๆ อย่างนี้ให้เธอ ไม่มีข้อแม้ ไม่มีหลักเกณฑ์ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความพอใจของเขาเท่านั้น

น้ำเสียงของชารัฐทั้งหนักแน่นและมั่นคง เมื่อเขายืนยันแบบนี้แล้ว นับดาวก็ถอนหายใจ แต่แทนที่เธอจะรู้สึกสบายใจ นับดาวกลับรู้สึกวุ่นวายในอกมันปั่นป่วนแปลกๆ คล้ายมีเข็มแหลมๆ ทิ่มแทงหัวใจตัวเอง

“แบบนี้ก็ดีค่ะ เพราะฉันคิดว่าระหว่างที่เราอยู่ในสัญญา ไม่ควรมีเรื่องความรู้สึกมาเกี่ยวข้อง จริงไหมคะ”

เธอยิ้ม เมื่อเห็นว่าชารัฐพยักหน้าตกลงเช่นกัน เธอก็หลุบตามองอาหารตรงหน้าพร้อมบอกตัวเองในใจ

มันไม่ใช่ความรัก...

เธอยืนยันกับตัวเองอีกครั้ง ทั้งหมดนี้เป็นเพราะเธออยากได้เขา เธอสนใจแค่ร่างกายของเขา อยากสัมผัส อยากใกล้ชิดอย่างลึกซึ้ง...ก็เท่านั้น

ไม่ต้องใช้เวลานานเธอก็สงบจิตใจให้กลับมามองที่ได้ดังเดิม จากนั้นก็ลงมือจัดการมือเข้าง่ายๆ ตรงหน้าให้เรียบร้อยพลางถามเขา

ด้วยสีหน้าเป็นปกติ

“คุณชอบคุณเดียร์ตรงไหนคะ”

จู่ๆ นัปดาวก็อยากรู้ขึ้นมาว่า อะไรในตัวบรรณาธิการสาวของเธอกระตุ้นที่ทำให้ชายหนุ่มเกิดอาการหวั่นไหวจนกลายเป็นความรู้สึกของการแอบรักข้างเดียว เพราะเอาเข้าจริง เธอไม่เคยเห็นทั้งสองคนคุยกันสักประโยค

ชาร์รัฐชะงัก เขาคงนึกคิดอยู่เล็กน้อยก่อนตอบ

“ถ้าจะให้ผมอธิบาย เราทุกคนต่างมีความชอบที่เป็นความรู้สึกพิเศษอยู่ในใจ เขาค่อนข้างใกล้เคียงกับความรูสึกนั้นครับ”

แบบนี้เอง...ความรู้สึกแบบนี้ทำไมเธอจะไม่เข้าใจ ที่จริงแล้วการที่เธอรู้สึกอยากเข้าหาเขาก็เป็นเพราะเหตุผลเดียวกัน เพราะชาร์รัฐคือภาพทับซ้อนกับความทรงจำที่เธอเคยเฝ้ามองหา ดังนั้นพอจะได้พบเขา เธอก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวตนของเขานั้นในความทรงจำเด่นชัดขึ้น

“ฟังดูโรแมนติคดีนะคะ ทำไมคุณไม่เข้าไปจีบเธอตรงๆ ละคะ”

คราวนี้ชาร์รัฐนิ่งไปครู่หนึ่ง เขามองหน้าเธอเล็กน้อยแล้วตอบ

“ผมยังไม่แน่ใจตัวเอง ผมชอบก็จริง แต่ถ้ามันไม่เหมือนกับความรักของผมที่คิดไว้ แบบนั้นก็คงไม่ดีต่ออีกฝ่าย ดังนั้นผมเลยต้องการเวลาอีก เวลาที่จะบอกว่าผมชอบเขามากพอที่จะกล้าเดินเข้าไป”

“หืม คุณเป็นคนละเอียดอ่อนกว่าที่ฉันคิดไว้อีกนะคะ”

การได้พูดคุยกับชายหนุ่มแบบนี้ทำให้เธอรู้สึกที่ตัวเองได้รู้จักมุมมองบางอย่างที่ต่างออกไปของเขา มุมที่เธอไม่คิดว่าจะได้รู้จัก

“แล้วคุณล่ะนัปดาว คุณแต่งงานหรือ ถึงจะมันเป็นเรตติบแปดบวก แต่ผมคิดว่าคุณต้องรู้จักมันเหมือนกัน”

นัปดาวเลิกคิ้ว มองชาร์รัฐที่ยิ้มมองเธออย่างใคร่รู้

“อืม...จริงๆ ก็พูดยากค่ะ เพราะฉันไม่ได้มีประสบการณ์ความ

รักมากขนาดนั้น แค่นี้เป็นเรื่องที่พบเห็นมากก็เท่านั้น” เธอไหวไหล่พลาง ยกถ้วยกาแฟขึ้นมาจิบ ความขมที่เจือด้วยรสหวานทำให้เธอนึกย้อนไปยังวันวาน นึกถึงเรื่องราวความรักที่ไม่สวยงามของตัวเอง “แต่ก็ใช่ว่าไม่เคยรู้สึกกับเรื่องแบบนี้ มันแค่ต่างจากตอนจบในนิยายของฉันทรงที่ทุกอย่างไม่ได้ลงเอยด้วยคำว่าแฮปปี้เอนด์ดิ้งคะ”

พอเห็นชายหนุ่มเริ่มขมวดคิ้ว เธอก็ยิ้ม ชิงพูดตัดหน้าก่อนที่เธอจะคิดไปไกลกว่านี้

“ไม่ต้องขมวดคิ้วหรอกคะ ฉันทยังไม่คิดมากเลย คุณจะคิดมากทำไมคะ เรื่องรักๆ เลิกๆ มันก็เป็นเรื่องปกติของคนเรานี้คะ จริงไหม”

สุดท้ายเธอก็ยกกาแฟดื่มจนหมดถ้วยพลางเก็บจานข้าวเข้าตรงหน้า

“ขอบคุณสำหรับมื้อเช้าคะ เดี่ยวฉันล้างเอง อีกอย่างคุณพอเห็นเสื้อผ้านี้ไหมคะ”

“ไม่ต้องล้างหรอกครับ ผมจัดการเอง ชุดของคุณผมซักอยู่หลังจากปั่นแห้งแล้วคุณค่อยเอาไปใส่ก็ได้”

“ไม่คะ ฉันล้างเอง”

นับดาวไม่ชอบติดค้างใครแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่น้ำจานล้างแก้วไม่กี่ใบมันจะอะไรกันนักเชียว เธอทำเหม็นไม่สนใจสายตาค้านของเจ้าของห้อง สองมือรีบเก็บจานและแก้วที่ใช้แล้ว จากนั้นก็ลงมือทำความสะอาด

หลังจากที่เธอจัดการเรียบร้อยแล้ว ชาร์ลส์ก็เอ่ยปากให้เธอนั่งรอเสื้อผ้านั้นกว่ามันจะเรียบร้อยดี บรรยากาศเงียบๆ ในห้องทำให้นับดาวอดเหลือบมองชายหนุ่มที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างๆ ไม่ได้

“คุณใจดีกับคนอื่นแบบนี้ตลอดเลยหรือเปล่านั้น” ยิ่งกับเธอที่ขู่ว่าเลิกเมลล์เขาแล้วจริงๆ ชาร์ลส์ไม่จำเป็นต้องตามใจหรือดีกับเธอขนาดนี้ก็ได้อ หรือว่าทั้งหมดเป็นเพราะเขากำลังกลัวเรื่องที่เขาจะหลุดปาก

บอกไปรยกัน

“ก็แล้วแต่กรณีครับ”

“หืม แล้วอย่างฉันนี่เป็นกรณีไหนคะ” นัสดาวรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา เห็นเขาวิ่งไปอึดใจแล้วก็อยากแกล้งชายหนุ่ม เธอรีบติดตัวลูกจากที่นั่ง ในพริบตาก็มานั่งคร่อมตักชายหนุ่ม มือทั้งสองวางพาดบนไหล่กว้าง จใจเล่นหูเล่นตาใส่ นึกอยากเห็นปฏิกิริยาตลกๆ บนหน้าเขา

แต่ใครจะคิดว่าอีกฝ่ายกลับยิ้ม เขาโยนหนังสือลงบนโซฟาแล้วใช้สองมือโอบเอวเธอไว้

“แล้วคุณอยากให้ป็นกรณีแบบไหนล่ะ หืม”

ชารัฐจใจยกปลายเสียงให้สูงขึ้นเล็กน้อยพร้อมเฝ้ามอง

คนเสียอาการอย่างนึกสนุก ดวงตาของเธอเบิกกว้าง พวงแก้มเริ่มขยับสั่นเร็ว จากนั้นเธอก็ถลึงตาใส่เขา เม้มริมฝีปากอึด

“คุณมันหมาป่าหุ้มหนังแกะจริงๆ ด้วย!”

ท่าทีของคนตรงหน้าทำให้เขายิ้มพลางกระชับวงแขนแน่นขึ้น ร่างบอบบางที่อยู่บนตักก็ไม่มีที่ท่าขัดขื่น แต่เห็นได้ชัดว่าแววตาของเธอดูชัดเชินอย่างชัดเจน

“คนหนึ่งหมาป่าหุ้มหนังแกะ อีกคนเป็นแกะที่แกล้งทำเป็นหมาป่า แบบนี้ก็แฟร์ดีออก”

นัสดาวเลิกคิ้วมองเขาอย่างคาดโทษ ไม่ก็เสียววินาทีเธอก็เห็นหน้าขึ้นราวกับจะไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ของตัวเอง จากนั้นเขาก็เห็นนัยน์ตาคู่สวยของเธอวาววับเป็นประกายเจ้าเล่ห์ วินาทีต่อมาฝ่ามือเนียนนุ่มของหญิงสาวก็จับประคองแก้มของเขาทั้งสองข้าง นัสดาวโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้ ไม่ถึงอึดใจเธอก็บรรจงประทับริมฝีปากลงมาอย่างอ้อยอิ่ง

ลิ้นเล็กร่อนพยายามลัดเลาะเข้ามาในโพรงปากของเขา จากนั้น

ก็ตัวดพันเกี่ยวแลกเปลี่ยนไอนุ่นและความรู้สึกผ่านสัมผัสสวามหาวม
ไม่น่าเชื่อว่านับดาวจะมีพรสวรรค์เรื่องจูบแบบนี้ ไม่รู้เพราะว่าเธอ
สามารถจินตนาการเขียนงานและวาดรูปแนวนี้ออกมาได้เยอะหรือ
เปล่า หญิงสาวถึงสามารถพลิกแพลงลงมือทดลองถูกจนเจอจุดที่เหมาะสม
ได้เร็ว

ริมฝีปากและลิ้นเล็กๆ ของหญิงสาวกวาดยึดครองริมฝีปากของ
เขา ชาร์ลส์เลื่อนมือขึ้นโอบแผ่นหลังและเอวคอดของนับดาวเอาไว้
ฝ่ามือของเธอเคลื่อนไหวประคองศีรษะของเขาให้เบนทิศทาง เคลื่อนปรับ
องศาให้การจูมพิตล้ำลึกขึ้นเรื่อยๆ

จังหวะสุดท้ายก่อนที่จะจะผละริมฝีปากออก ลิ้นร้อนของเธอ
ตัวดพันหลอกล่ออย่างอ้อยอิ่ง นับดาวขบริมฝีปากกลางของเขาและดั่งมัน
เบาๆ รวากับกำลังกัดขมหวานที่อ่อนนุ่ม ถึงจะรู้สึกเจ็บเหมือนมดกัด
แต่นอกเหนือจากนั้นคือความปรารถนาที่พุ่งทะยานเกือบถึงขีดสุด

นับดาวถอยตัวออกมา เธอขยับเอวให้ท่อนล่างที่อ่อนไหวและ
อ่อนหวานเสียดสีกับแกนกายที่เรียกร่องของเขา พลังส่งเสียงกระซิบ
ถามถึงชัยชนะของตน

“ใครกันแน่ที่เป็นแกะ”